

Ecaterina Speranța Chifu

**RONDELURI,
ETERNITĂȚI ȘI
SENTIMENTE**

SEMĂNĂTORUL
Editura - online
August 2009

CUPRINS

CARTEA RONDELURILOR

Pagina 3

TOI/MOI, UNE ETERNITE-TU/EU, O ETERNITATE

Pagina 27

GHID TURISTIC SENTIMENTAL

Pagina 72

ECATERINA SPERANȚA CHIFU

CARTEA RONDELURILOR

Motto:

„Un vis de infinit azur,
Un vis al sufletului pur
Ne dă aripi de dulci speranțe,
Reînvie iar dorul de viață.”

Ecaterina Speranța Chifu

CUVÂNTUL AUTOAREI

Poezia este o creație complexă, unică, o stare spirituală ce aduce o fericire aparte creatorului și celor ce se bucură de ea, pe calea lecturii sau prin audiție. Ea poate să contribuie nu doar la o trăire a emoției artistice, ci și la o mai profundă cunoaștere a realității. Fixăm prin versuri o clipă de încântare a sufletului, imagini și simțiri care au fost bucurii ale inimii, pe care le transmitem prin arta scrisului și altora.

A scrie o carte de poezie într-o lume atât de materialistă este ca și cum ai picta pe mare sau pe cer. Sper că în lume mai există iubitori de poezie și eu o ofer cu drag celor ce se regăsesc în aceste versuri. Poezia evocă amintiri sau declanșează amintiri, emoții, vibrații ale sufletului mereu îndrăgostit de frumos.

Poate că nu am respectat canoanele clasice ale rondelului, deși am citit rondelurile scriitorilor francezi. Poezia nu poate fi conformistă, farmecul ei constă în non-conformismul formelor și imaginilor ce o fac originală.

Aparent simpliste, aceste poezii fixează un univers mirific, un univers în care pătrundem cu încântare mereu, căci aici este România, o „țară de vis”, o „țară de dor” o „țară de lumină” ce trebuie s-o purtăm toți cu drag în memoria afectivă.

Încântarea inimilor noastre devine contemplație și reflecție, în fața frumuseții florilor. De aceea am scris rondeluri pentru cele mai cunoscute flori, deși este greu să fixăm în versuri această frumusețe.

Am folosit forme de plural ale unor verbe, un „plural colectiv” ca să creez impresia de generalitate, căci aceste trăiri sunt simțite de noi toți în fața farmecului naturii. Dacă am reușit să redau ceva din acest farmec, vor constata doar cei ce vor pătrunde în liniște în aceste pagini, ca într-un templu al naturii, unde totul intră în rezonanță.

07.05.2009

Prof. Chifu Ecaterina

RONDELUL FERICIRII

E timpul amintirilor frumoase,
Nu-i timpul amintirilor ce dor,
E timpul zilelor cu soare,
Nu vreau pe ceruri nici un nor.

Aș vrea s-alung orice tristețe,
Nu vreau pe ceruri nici un nor.
E timpul amintirilor frumoase,
Nu-i timpul amintirilor ce dor.

O, caldă lumină de vară
Ne faci cărări de frumusețe,
Am alungat astăzi tristețea,
Ca să trăim ca doi îndrăgostiți.
E timpul amintirilor frumoase...

RONDELUL IUBIRII

Iubire dăruind, iubire primești,
Sufletul este un cântec de dragoste,
Sunt vorbe puține, nu sunt povești
Ce pot să exprime ale noastre iubiri.

Sufletul este un cântec de dragoste
Sunt vorbe puține, nu sunt povești,
Iubire dăruind, iubire primești,
Vibrația sufletului, o dulce minune.

Iubirea-i un cântec, acum când trăiești
Sufletul este un cântec de dragoste,
Avem aripi să zburăm oriunde,
Simțim o rugăciune, o minune.
Iubire dăruind, iubire primești.

RONDELUL MIRILOR

Lumina sufletului fericește chipurile,
Toți simt fericirea mirilor,
Este nunta lor, a tinerilor,
Doritori să urmeze tradițiile.

Toți își iau lumina zâmbetului,

De pe chipul radios al mirilor,
Azi, taina sfântă a cununiei
Le-a adus fericirea unirii.

Și dorul lor, un dor de iubire,
Revarsă-n meseni bucurie,
Este nunta lor, a tinerilor
Ce-și unesc azi destinele.
Iubire dăruind, iubire primești.

RONDELUL SUFLETULUI

Cât te-am iubit suflet al meu
Că nu te-a înținat nimic,
Tu, ce aveai așa puteri,
Să treci prin toate ca vrăjtit!

Străină-s altora mereu...
Cu toate durerile unei vieți!
Cât te-am iubit suflet al meu,
Că mi-ai dăruit frumuseți!

Și-acum regrete n-o să am,
Că poate pierd din amintiri
Ce multe bucurii mi-ai dat!
Tu, suflete atât de încercat!
Cât te-am iubit suflet al meu!

RONDELUL REÎNVIERII

Mai dulce este această primăvară,
După-ntunecata, lungă iarnă.
E-un dor de infinit azur
Un dor nebun, sub cerul pur.

Un dor de infinit azur ne-apasă,
Un dor nebun, un dor de viață.
Mai dulce este această primăvară.
Uitarea șterge durerea iară.

Și-n noi și-n florile ce iar apar
E-un dor nebun, un dor de viață.
Speranțele au iarăși aripi
Și-un dor nebun, un dor de viață.
Mai dulce este această primăvară.

RONDELUL NOPTILOR DE MAI

Am vrea să păstrăm amintirea,
Acestor nopți calde de mai
După-ntunecata, lungă iarnă,
Vezi frumusețe ca de rai.

De unde vin aceste glasuri,
Ce miresme prin flori și iarbă,
Am vrea să păstrăm amintirea
Și ne visăm pe alte țarmuri.

Aceste nopți calde de mai
Au o lumină siderală,
Au frumusețe ca de rai,
În noi e iarăși primăvară.
Am vrea să-i păstrăm amintirea.

RONDELUL CERULUI DE MAI

Vibrează văzduhul de un dor necuprins...
Sub cerul înalt, albastru și pur
Este visul iubirii un dor necuprins
Sub cerul de mai, de infinit azur.

Este visul iubirii un dor necuprins
Sub cerul de mai, de infinit azur.
Vibrează văzduhul de un dor necuprins,
Aprinde-n noi dorințe, flăcări, fiori de amor.

Noi trăim un miracol, sub soarele blând,
Făr-a-nțelege de ce ne iubim.
Și trăim intens, căci în univers
Este luna lui mai, luna iubirii de vis.
Vibrează văzduhul de un dor necuprins...

RONDELUL PRIMĂVERII

Un vis de infinit azur...
Un vis din ceru-nalt și pur
Pe-aripi de dulce primăvară,
Ne-nvăluie acuma iară.

E primăvară prin păduri,
Apar gingașe viorele,

Un vis de infinit azur...
Un vis din ceru-nalt și pur.

Reînvie iar dorul de viață
Și-n inimi purtăm fericire,
Putem să dăruim iubire,
E primăvară prin păduri
Și-un vis de infinit azur...

RONDELUL VERII

În aur spicele se-ndoaie-n lan.
Ce-adânc e cerul țării mele!
Plutim pe țârmuri, printre stânci,
Sorbind ale verii miresme.

Miroase a căpșuni și mere,
Ne îmbrăcăm cu soare blând,
Fermecați de-ale verii stele,
Plutim pe țârmuri, printre stânci.

Sorbim ale verii dulci miresme,
Pășim prin florile de câmp,
Purtând în noi glasuri de păsări,
Fermecați de-ale verii stele.
În aur spicele se-îndoaie- n lan.

RONDELUL TOAMNEI

Regina vine prin podgorii
Și-și lasă pletele pe struguri
Îi aromește cu miresme
De ea știute, nouă date.

Pictează frunzele-n păduri,
Tablouri dragi, pe munții suri
Regina vine prin podgorii
Și mere roșii cad din crengi.

Se leagănă mai jalnic plopii,
Cu scânteierile argintii
Și prin mesteceni aurii,
E vântul toamnei viorii.
Regina vine prin podgorii...

RONDELUL IERNII

Albastru stratul de omăt,
Cu scânteieri de diamant,
Ne-aduce bucurie-n suflet,
Ca-n iernile de altădat'.

Redeșteptat e azi copilul
Ce-am fost cândva pe-acest pământ.
Albastru stratul de omăt
Ne- aduce-o bucurie aparte...

Mai puri, mai demni și mai frumoși
Ne face blânda iarnă albastră.
În noi purtăm ființa dragă
Ce-a fost lumină-n viața noastră.
Albastru stratul de omăt...

RONDELUL FLTURILOR

Cu aripi moi, viu colorate
Pe flori se-așează mii de fluturi.
Își mișcă-ncet corola lor
Sub vraja zânei adorate.

E zâna primăverii, un mister,
Adus din vremi îndepărtate.
Și un fior, un dor imens
Se lasă-n sufletele noastre.

Sub raza zânei fermecate,
Trăim o nouă primăvară,
O dragoste mistuitoare
Dă un fior...un dor imens...
Cu aripi moi, viu colorate.

RONDELUL FLORILOR DE CÂMP

Covor nesfârșit de flori multicolore
Aduce-o blândă lumină-n livezi.
Sub soarele amiezii fluturi albaștri
Mișcă-ncet aripi strălucitoare.

E-mbătător mirosul florilor de câmp,
E-atâta albastru pe zarea senină
Și covorul nesfârșit de flori multicolore
Cântă un imn naturii mame.

Prin iarbă înaltă roșiile căpșuni,
Spun povești cu zâne și căpcăuni
Copii le caută și-și strigă bucuria
De a trăi fericiți în toată armonia
Covorului nesfârșit de flori multicolore

RONDELUL FLORILOR DE LĂMÂIȚĂ

Grădina toată s-a gătit în zori
Cu albe flori de lămâiță,
Ascultă povești de iubire uneori,
Că orice floare e-o dulce ființă.

O fată, floare-ntre flori,
Ce a iubit un tânăr drag,
Spune cum părinții i-au despărțit,
Deși atât de mult s-au iubit.

Acum este floare între flori,
Mireasă ce-și așteaptă mirele,
Plouă cu un miros amețitor.
Sub cerul primăverii-nfloritor
Grădina toată s-a gătit în zori

RONDELUL PANSELUȚELOR

Din rai aduse, mici panseluțe
Ne oferă catifea-n culori strălucitoare,
Trăim prin ele bucuria primăverii,
Simțim frumusețea- Învierii.

Privesc la nesfârșit corolele lor,
Aș vrea să le mângâi, să le spun că le-ador,
Înțeleg limbajul florilor și mă înfior,
Când petalele se-nclină în vântul ușor.

Este o primăvară atât de luminoasă,
În dulcea primăvara a vieții noastre.
Înțeleg limbajul florilor și mă înfior,
Când petalele se-nclină în vântul ușor
Din rai aduse, micile panseluțe.

RONDELUL LILIACULUI

Suavul parfum al liliacului

Ne- atinge-n soarele amiezii.
Ciorchinii mov-pal în inima grădinii
Spun legende cu iubiri între flori.

Mai sunt legende cu iubiri între flori,
Flori ce au fost cândva fete, feciori
Știm că liliacul ce iubea o iasomie,
Trebuia s-o aibă blândă soție.

Părinții n-au vrut a lor fericire
Aprigi, au interzis a lor iubire
Și-au devenit atunci liliac și iasomie,
Tinerii ce trebuiau să fie soț și soție.
Iubindu-se cu suavul lor parfum.

RONDELUL ZAMBILELOR

Zambilele albe, zambilele-albastre
Zambilele mov, zambilele roz,
E vremea zambilelor în floare
Miracol nepătruns al grădinilor noastre.

Parfumul lor atât de puternic,
Parfum obsesiv ce ne-a fermecat
Zambilele albe, zambilele-albastre...
Parfumul grădinilor noastre.

Zambilele frumoase le ducem Lui Christ,
Moartea lui prea tare ne doare
Și așteptăm reînvierea noastră,
Cu zambile parfumate-n fereastră.
Zambilele albe, zambilele-albastre.

RONDELUL NARCISELOR

Poiana narciselor albe, floare lângă floare,
Ne-așteaptă mereu primitoare,
Sub umbra pădurii seculare,
E timpul narciselor-n floare.

Fete și băieți, cu narcise în mână
Se prind într-o largă horă,
Poiana narciselor albe, floare lângă floare.
E timpul narciselor-n floare.

Parfumatele flori aduc puritate,

Albul lor pur ne-ndemnă la visare...
Sub albastra cerului imensitate.
E timpul narciselor-n floare
Poiana narciselor albe, floare lângă floare...

RONDELUL VIOLETELOR

Albe ori violete, micile flori
Sunt primele iubiri ale primăverii,
Violete gingaşe, pe pajişti verzi.
Sunt daruri ce-aduc bucurii.

Abia perceptibil, parfumul lor,
Fac mai blândă luna martie,
Violete gingaşe, pe pajişti verzi.
Sunt daruri ce-aduc bucurii.

Violete sălbatece ce sub poala pădurii,
Covoare-ntinse fac daruri naturii,
Violete gingaşe, pe pajişti verzi.
Sunt daruri ce-aduc bucurii.
Albe ori violete, micile flori.

RONDELUL LĂCRĂMIOARELOR

Din lacrimi ivite, albe mărgăritare,
Flori ale iubirii, gingăşii rare,
Ne-aduc un parfum cum altul nu-i
Pe-acest pământ cu flori mii şi mii.

Maica Domnului a vărsat lacrimi,
Şi ele au apărut din lacrămile ei,
Din lacrimi ivite, albe mărgăritare
Voi cântaţi o odă a bucuriei.

E-atâta frumuseţe-n orice lacrimioară,
În noi vibrează o lumină solară,
Gingaşele flori atât de parfumate
Sunt ale naturii nestemate..
Din lacrimi ivite, albe mărgăritare.

RONDELUL BUJORILOR DE MUNTE

Pe munte, ca nişte inimi roşii
Bujorii-nfloresc răspândind vâpăi,

Trec căprioare și iepuri sfioși,
Bujorii de munte râd bucuroși.

Întreaga pădure e-un cântec duios,
Un cuc singuratec își strigă numele,
Bujorii par ca niște inimi roșii,
În iarba crudă, sub un cer luminos.

Suspină izvoarele, tremură frunzele,
Un cuc singuratec își strigă numele,
Bujorii roșii își lasă petalele,
În iarba crudă, sub un cer luminos.
Pe munte, ca niște inimi roșii.

RONDELUL LALELELOR

O amplă simfonie de culori,
Pe pajiști întinse, râd lalele dragi.
Primăvara coboară din pomi,
Cu petale, ploaie peste noi.

Ce faur a pus în corola lalelelor
Atâta splendoare și iubire?
Lalele, amplă simfonie de culori
Sunt un simbol de-mplinire.

Primăvara coboară din pomi
Și-și ia toate comorile sale,
Lalele nenumărate, dragi tuturor
Sunt un simbol de-mplinire,
O amplă simfonie de culori...

RONDELUL GLADIOLELOR

În cupele fragile, pe tijele lungi
Gladiolele ascund comorile verii,
Multicolore-n grădini, sub crengi,
Prințese iubite sub cerul înserării.

Exotice flori, de o noblețe senină,
Ele poartă-n petale o dulce lumină.
În cupele fragile, pe tijele lungi,
Prințese iubite sub cerul înserării.

Multicolore-n grădini, sub crengi,
Visează gladiolele-n soare.

În cupele fragile, pe tijele lungi.
Gladiolele ascund comorile verii,
În cupele fragile, pe tijele lungi.

RODELUL FLORII DE COLȚ

Este ceață strălucitoare pe Vârful cu Dor,
O ceață albă, pufoasă și densă,
Pe creste adie un vânt ușor
Și floarea de colț zâmbește frumoasă.

Floarea de colț frumoasă și castă,
Iubită-i de regine, de regi și de prinți.
Este ceață strălucitoare pe Vârful cu Dor,
O ceață albă, pufoasă și deasă.

Floarea de colț zâmbește frumoasă,
În ceața albă, pufoasă și deasă..
Pe munte se-aude clinchet de turme,
În ceața albă, pufoasă și deasă.
Este ceață strălucitoare pe Vârful cu Dor,

RONDELUL PENSELUȚELOR SĂLBATECE

Zei și-au făcut un mitic sălaș,
Sus, sus, pe muntele-nalt...
Privesc cum scânteiază-n asfințit,
Sub zăpezi, bătrânul Olimp.

Dar în vale, prin mici fânețe,
Primăvara poartă verzi văluri
Pictate cu panseluțe sălbatece,
Flori de o rară frumusețe.

Podoabe dragi multor zeițe,
Panseluțele-nfloresc în poieni,
Flori de o rară frumusețe.
Sunt un simbol al acestei vieți.
Și zeii și-au făcut un mitic sălaș.

RONDELUL PĂDURII

Când urcă pe culmi, toată-nverzită,
Pădurea-i un miracol, un dar al naturii.

Noi o privim cu suflete tremurânde,
Înălțate spre azur, spre-nalte ceruri.

Cutreierăm pădurea cu umbre și lumini.
Răcoarea ei dulce este un vis de iubire.
Când urcă pe culmi, toată-nverzită,
Se leagănă-ncet, visând la fericire..

Pădurea-i un miracol, un dar al naturii,
Miresmele sale, unice, puternice,
Ne reînvie dorul de tainica iubire...
În noi s-aprinde o speranță de fericire.
Când urcă pe culmi, toată-nverzită.

RONDELUL CIREȘILOR SĂLBATECI

În mugurii multicolori ai pădurii,
Castele albe, cireșii-nfloriți,
Urcă pe dealuri, în dantele albe,
Mirese fericite sub cerul primăverii.

Cireșii sălbateci aduc iar prinos,
Primăverii blânde pe dealuri,
În mugurii multicolori ai pădurii,
Castele albe, cireșii în floare.

Cupole pe azur, rod al iubirii,
Cireșii sălbateci apar ca un vis,
E visul de veacuri al naturii
Să fie aieva, ca în paradis.
În mugurii multicolori ai pădurii.

RONDELUL SĂLCIILOR

Iubesc și nu-nțeleg de ce
Aceste sălcii plângătoare.
Ele mă-ndeamnă la visare,
Mă poartă-n lumea vegetală.

Privesc cum lasă peste ape
Crengi lungi în lentă legănare
Ce-și adâncesc oglinda-n unde,
Formând castele vegetale.

Aceste sălcii plângătoare
Eu le iubesc cu-atât mai tare,

Cu cât tristețea lor mă doare,
Mă poartă-n lumea vegetală.
Iubesc și nu-nțeleg de ce...

RONDELUL TEIULUI ÎN FLOARE

Miresme, miresme de flori de tei
Și-un cer înalt de caldă vară.
Lumina teiului în floare
E-o bucurie ce ne doare.

Lumina teiului în floare
E-o rază din lumina rară
Ce-a pogorât din cer la noi,
Un cer înalt de caldă vară.

E-o bucurie ce ne doare
Lumina teiului în floare,
Poeții l-au cântat în versuri
Parfumul lui străbate ceruri.
Miresme, miresme de flori de tei...

RONDELUL BRAZILOR ÎNALȚI

În jur, văd brazii ce se-nalță
Spre-un cer de-azur scânteietor.
Și-n crengi cireșe roșii râd
Ca-n anii din copilărie.

De ce mi-e dor de cel divin,
Când văd atâta frumusețe?
În jur, văd brazii ce se-nalță,
Un dor etern de cel divin...

Pe deal se-nclină margarete,
Sub aripile de văzduh,
Nu mai avem demult regrete,
Doar eternul dor de cel divin.
În jur, văd brazii ce se-nalță...

RONDELUL PINULUI PARFUMAT

Din ce fermecate păduri
Ai coborât pinule-n prag?

Respir cu nesaț al tău parfum,
Ca să-nțeleg de ce mi-ești drag.

Tu îmi dai puterea de a exista...
Câți au visat sub coroana ta,
Prin ce fermecate păduri,
Că locuiau într-o stea?

Respir cu nesaț al tău parfum
Te iubesc nespus, pinule bun,
Tu îmi dai puterea de-a exista
În lumea aceasta străină și rea,
Doar în aceste fermecate păduri...

RONDELUL STEJARULUI SECULAR

Copacul măreț, crescut prin veacuri,
Adună ploile-n crengile lui,
Sub el, iarba verde, lângă lacuri,
Pare o pădure sub aripa vântului.

Mi-e drag, cum mi-s dragi toți copacii,
El a văzut, sub frunzele sale,
Copacul măreț, crescut prin veacuri,
Păstorii cu turme și iezii sălbateci.

Adună amintiri și povești
Perechi ce se iubesc nespus.
Inima lui încă bate tânără.
El jocuri de copii sub umbra-i adună.
Copacul măreț, crescut prin veacuri.

RONDELUL ALUNULUI CU ROD

Alunule ce-aduni căldura
Întregii verii sub cer albastru
Ai pus toate miresmele tale,
În cochilii mici, râzând în soare!

Eu te-așteptam să dai iar rod
Să-mi fii o mare bucurie.
Alunule ce-aduni căldura
În frumoasa mea copilărie.

Sub tine s-aromesc căpșuni,
La umbra ta stăteam visătoare

Și te iubeam ca pe un frate
În frumoasa mea copilărie.
Alunule tu dai căldura-mbietoare...

RONDELUL CASTANILOR ÎN FLAORE

Aceste candelabre albe
Prinse-n smaraldul castanilor
Sunt un triumf al primăverii,
Sunt o bucurie a ochilor.

Sub cerul înalt și curat,
Se leagănă castanii-n floare,
Aceste candelabre albe
Sunt a inimii sărbătoare.

Un Paște frumos, sfânt
Coboară din ceruri cu albi nori,
E-atâta bucurie pe pământ
Și-atâta dragoste-ntre noi,
Cu-aceste candelabre albe

RONDELUL CIREȘILOR ALBI

Ce zână și-a lăsat marama,
Horbotă albă prin cireși?
Buchete mari vibrează iarăși,
Pe dealuri, pe verzile pajiști.

Cântecele primăverii toate
Se-adună-n ramuri înflorite.
Ce zână și-a lăsat marama,
Pe dealuri, pe verzile pajiști?

Această bucurie rară,
Eu o port în suflet mereu,
E-o dulce, eternă primăvară
E primăvara sufletului meu.
Ce zână și-a lăsat marama?

RONDELUL CAISULUI ÎN FLOARE

Nu sunt cuvinte să poată descrie,
Tabloul cu crengi de cais înflorite,

Ele se-nalță frumoase și drepte,
Pe cerul de mai atât de pur.

Florile roz înscriu pe azur,
Un vis de iubire venit de demult,
Nu sunt cuvinte să poată descrie,
Fericirea sub cerul de mai atât de pur.

Frumoase, gingașe flori de cais,
Cad ploaie pe iarba crudă,
Și luna lui mai dulce ni se pare,
Sub cerul pur cu flori de cais.
Nu sunt cuvinte să poată descrie.

RONDELUL NUCULUI

Sevele, sevele urcă toate
În nucul ce poartă lumină în frunze.
Vântul îl pleacă spre pământ,
El mai mândru spre cer pătrunde.

Frunzele mari răspândesc o aromă
Care mă poartă-n lumea de povești,
Sevele, sevele urcă toate
Prin nucul cel falnic, ca o flamură.

În nucul ce poartă lumina în frunze
Se-adună toate dorurile,
Cu șoapta iubirii pe buze,
Noi ne unim inimile.
Și sevele, sevele urcă toate.

RONDELUL FLORILOR DE MĂÎR

Azi, visul meu de puritate
S-a împlinit cu-adevărat.
Sub calda cerului seninătate,
Văd crengi de măr răsând în prag.

Spre munți, livezile-nflorite
Își strigă azi triumful lor.
E visul meu de puritate
E sărbătoarea florilor de măr.

În suflet port o primăvară,
Esențe vii, pulsații noi

E ziua frumuseții noastre
E ziua florilor de măr.
Și visul meu de puritate.

RONDELUL FRUNZELOR CE MOR

De ce muriți voi frunze dragi
În mierea toamnei lungi pe dealuri?
Nu știu de ce vă este scris
Ca să pieriți sub vânt și ploi..

Voi, ce cunoașteți frumuseți
Ce nimeni-n lume nu le știe,
De ce muriți voi frunze dragi
Și ne lăsați așa tristeți?

Voi ce cunoașteți frumuseți,
Mistere nepătrunse încă,
Pieriți acum, sub vânt și ploi
Și ne lăsați durere-adâncă.
De ce muriți voi frunze dragi?

RONDELUL TURTURELELOR

Ce simțire este în inima turturelelor,
Ce dragoste poartă-n inima lor,
De se cheamă mereu cu-atâta dor,
În vibrația copacilor și florilor?

Ce simțire este-n inima turturelelor
De ne-nfioară cu cântecul lor?
Ce simțire este în inima turturelelor,
Este dorul etern de iubire, a inimii fericire?

Și dorul lor, e-al nostru dor de iubire
Trăit în primăvara vieții.
În vibrația copacilor și florilor
Uităm întunecarea tristeții.
Ce simțire este în inima turturelelor?

RONDELUL PRIVIGHETORII

Un dor dumnezeiesc o face să cânte,
Regină a nopții, privighetoarea

Cum nu mai cântă alte păsări
În tumultul nopților de vară.

Privighetoare, regină a nopții
Aduci cu tine bucurii, iubiri,
Un dor dumnezeiesc te face să cânti,
Tu, mireasa florilor, izvor de fericiri.

În tumultul nopților de vară,
Al său viers este dulce poezie,
Este cântarea îndrăgostiților
În visul lor drag de iubire.
Un dor dumnezeiesc o face să cânte.

RONDELUL TRANDAFIRILOR

Ce splendoare a pus în trandafiri
Divinitatea mea și-a ta
Că ne-nfioară de-i vedem
Frumoși și tandri în grădini?

Cum am putea cânta cândva
Parfumul lor de paradis
Ce splendoare e pusă în trandafiri,
Petalele de vis ce fac bucuria inimii.

Frumoși și tandri în grădini
Ni se oferă, calde inimi
Ai celor ce iubesc și speră
Frumoșii noștri trandafiri.
Ce splendoare e pusă în trandafiri?

RONDELUL MACILOR ÎN FLOARE

Ce flăcări se aprind în lanuri
În diminețile de vară,
De-mi tremură inima iară
Ca la vibrații de vioară?

Macii roșii ne zâmbesc pe șesuri
În spice, grâul lent se coace,
Ce flăcări se aprind în lanuri
Și ne încântam de-atâtea doruri?

Azi macii aduc vrăjite visuri
Și-n valul verii de iubire,

Noi ne-ncântam de-atâtea doruri,
Un dor etern de fericire...
Ce flăcări se aprind în lanuri?

RONDELUL GHIOCELULUI

De sub zăpezi, prin ger apare
Gingașa floare ce străbate
Un univers ostil și dur,
Să dăruie parfumul pur.

E un parfum ce ne-amintește
De visul nostru de copil.
În aer, peste tot plutește
Iubire-n floare, o dulce stare.

Toți ghioceii înfloresc,
Ne dăruiesc parfumul pur
Și în elanul tineresc,
Iubire-n floare, o dulce stare.
Când sub zăpezi, prin ger apar.

RONDELUL CRINILOR

Simbol al purității, crinii albi
Au pus arome-n vântul serii
Ne minunăm de-așa parfum,
Cum nu e altul pe pământ.

Din ce rai au coborât iar crinii
Să ne farmece, să ne încânte
Simbol al purității, crinii albi
În lumile de frumuseți eterne.

Cu inimile fermecate, sub cer senin,
Ne duc în lumi de frumuseți.
Nu-s triști în noapte dragi poeți,
Ce-au scris pe florile de crin.
Simbol al purității, crinii albi.

RONDELUL CRIZANTEMELOR

Prin toamna târzie plutește acum
Al crizantemelor parfum,

Flori maiestoase, în grădini,
Vin mereu cu al toamnei suspin.

Flori pentru cei plecați de-aici,
Flori cu regrete și dureri,
Prin toamna târzie plutește acum,
Printre flori maiestoase, greu parfum..

Un dor necunoscut, dor de-un alt tărâm,
În care am fi fost iubiți,
În care am fi fost trăit fericiți.
Și visul de iubire-mplinit,
Prin toamna târzie plutește acum...

RONDELUL FÂNTÂNILOR

Cascade de ape cad din înalt,
Și urcă spre cer cascade de ape
Visul frumos, visul cel drag
Este o feerie-n ale noastre suflete.

Par un vis de iubire aceste arteziene,
Cine-l înțelege, se lasă vrăjit.
Cascade de ape cad din înalt,
Este visul nostru atât de dorit.

Cascade de ape, cascade de ape
Ne-aduc fericire-n suflete
Și vrem să trăim la infinit
Visul de iubire atât de dorit.
Cascade de ape cad din înalt.

RONDELUL STELELOR CE MOR

E dureros că stele mor
Și pe pământ un om dispare.
Că e legată viața noastră,
De câte-o stea ce-n haos cade.

Pe necuprinse căi lactee
Se sting în ceruri mii de stele
E dureros că stele mor
Și dispare câte-un muritor.

Unde se duc acele stele?
Unde se-adună sufletele?

E un mister în univers,
Pe necuprinse căi lactee.
E dureros că stele mor...

RONDELUL LACULUI ÎNGHEȚAT

Din piscul înalt cascade repezi,
Se prăvălesc în lacul înghețat, sub zăpezi,
E soare și ger, zăpada albastră
Se-nalță spre cer ca dorurile noastre.

Atâta puritate sorbim azi în noi,
C-am vrea să luăm văzduhul întreg,
Din piscul înalt, cascade repezi,
Un munte de gheață cu zăpezi și cu ploi.

Vrăjit pare lacu-înghețat sub zăpezi.
El vrea sărutarea primăverii iar,
Să-și spună povestea lumii întregii
În munte de gheață, sub ploi și zăpezi.
Cad din piscul înalt cascade repezi.

RONDELUL MĂRII

Rostogolire de valuri, rostogolire de ape,
Marea, mireasă frumoasă și tandră,
Se dăruie frumosului mire –pământ
Din timpuri străvechi, de la început.

Frumoasă mireasă, întinsă mare,
Ce neliniște te frământă mereu,
Rostogolire de valuri, rostogolire de ape,
Este doar neliniștea sufletului meu?

Strălucitoare și calmă ori furioasă, tunătoare,
Ești ca o ființă iubitoare,
Ești frumusețe și teamă mereu,
Ești ca neliniștea sufletului meu.
Rostogolire de valuri, rostogolire de ape,

RONDELUL PÂRÂULUI COPILĂRIEI

Susură și cade repezit, în cascade
Pârâul copilăriei mele prin ani,

Cade cu șoapte de dragoste,
Purtând dorurile noastre în unde.

Limpede pârâu, fir de argint vara
Poartă-n el cerul copilăriei
Susură și cade repezit, în cascade,
Prin albe troienele iernii.

Cade cu șoapte de dragoste,
Purtând dorurile noastre în unde,
Umplând de mister noaptea de vară,
Pârâul copilăriei trăiește... trăiește...
Susură și cade repezit, în cascade.

RONDELUL CASEI CU IEDERĂ

Misterioasă casă, sub iedera verde.
Răsare tăcută-n oceanul de verdeață.
Inima ei prin spații se pierde,
O inimă, rănită, de alții zdrobită.

Pustie este casa, singură, tristă,
Plecați sunt toți ai ei, spre alte zări.
Inima ei prin spații se pierde,
O inimă, rănită, de alții zdrobită.

O jale cumplită pe iarbă se lasă
Nu-s pași de copii s-alerge prin ea...
Pustie este casa, familia-i dusă
Spre alte zări, pentru un alt trai...
Lăsând misterioasă casă, sub iedera verde.

RONDELUL PARCULUI ÎN ASFINȚIT

Rănila parcului încă ne dor,
Că au tăiat prea mulți copaci,
Alții, ciunțiți, înalță brațele lor,
În splendid asfințit, de aur topit

Ceru-i un lan de lumină,
Pe el se-nalță spre zenit
Rănila parcului ce încă ne dor,
Copacii tăiați. de mâna haină.

Triumf vegetal urcă-n lumină
Mai întunecați în infinit,

Copacii tăiați. de mâna haină,
În splendid asfințit, de aur topit.
Rănilor parcului încă ne dor...

RONDELUL ASFINȚITULUI

Pădurea albastră se-nalță-n depărtare
Se-aurește pe piscuri, în apus,
Și, regretând a sa plecare,
Soarele asfințește pe munți.

El, ca o minge de foc se revarsă,
Pe bolta bleu-roz, zeu în extaz.
Pădurea albastră se-nalță-n depărtare,
Regretând despărțirea de ziua de azi.

Soarele asfințește pe munți,
Săgeată de aur pe piscuri,
Noi ne-nfiorăm privindu-l,
Făr-a-i înțelege misterul.
Pădurea albastră se-nalță-n depărtare...

RONDELUL STRĂINEI

Cu ochii mari, privind nicăieri,
Străina trece în tristă mistuire...
Nu-i zâmbet prieten să vină spre ea
Și străină rămâne chiar sieși.

Străina ce soarbe doar zările albastre
Parcă trăiește doar printre astre.
Cu ochii mari, privind nicăieri,
Străina trece în tristă mistuire...

Ce a dorit, a sperat, ce a visat
Nimeni în juru-i nu știe.
E doar o străină venită dintr-un sat
Pierdut de mult în veșnicie.
Cu ochii mari, privind nicăieri...

RONDELUL ZILELOR CENUȘII

Cer cenușiu cu norii grei
Acoperă mereu o țară
Din care a pierit speranța,
Din care piere mereu viața.

Era cândva o țară de lumină,
Dar răii au adus tristețea amară,
Cer cenușiu cu norii grei,
Peste frumoasa, blânda țară.

Și oamenii care râdeau o dată
Râd strâmb acum, fiindcă-au uitat
Cum se râde cu-adevărat
Când mai sperau că nu li-i dat
Cer cenușiu cu norii grei...

Mai, 2009

TOI/MOI, UNE ETERNITE-TU/EU, O ETERNITATE

A tous les adolescents du monde entier, « de tous les âges »
Tuturor adolescenților din lumea întreagă, «de toate vârstele »

Mon printemps a ton souris,
On ne s'aime pas par les mots
mais les yeux parlent pour tout
ce que nous aimons, nous désirons.

J'aime beaucoup tes bras
qui s'étendent souvent vers moi,
mais que je ne touche pas,
car tu fuit vite, voilà.

L'espace d'entre nous est plein d'amour
et nous vivons pendant un jour
le bonheur d'une vie entière,
Mais nous cachons tout en nos âmes si chères.

Ma bouche comme une fleur,
ne touche pas la tienne,
mais ton souris de bonheur,
me donne sa lumière sereine.

Adolescence, fleur d'abricotier!
Pourquoi tu passes sans nous laisser,
les vibrations de nos cœurs brûlés
au feu de l'amour de lycée ?

Adolescență, floare de cais

Primăvara mea are surâsul tău,
Noi nu ne iubim prin cuvinte,
Dar ochii tăi vorbesc mereu,
își spun dorul lor fierbinte.

Îți iubesc brațele drăgăstoase
Ce se-ntind adesea spre mine,
dar ele nu mă pot atinge,

căci nu-ți pot încă aparține.

Spațiul dintre noi vibrează de iubire
și-o singură zi de profundă fericire
valorează cât viața întreagă,
dar ascundem totu-n suflet iară.

Gura mea, ca o floare roșie,
n-o atinge pe-a ta,
dar surâsul tău de fericire
mi-aduce iar seninătatea.

Adolescență, floare de cais!
de ce treci iute, ca un vis,
fără a lăsa vibrația inimilor
arse de focul dragostei din liceu?

Deux âmes

Deux âmes amies,
Deux âmes infinies,
Deux âmes s'aimant,
En ce monde vivant,

Deux âmes confiantes,
Deux âmes errantes,
Deux âmes sanglantes,
Toujours se désirant,

Deux âmes parallèles,
Deux âmes frères,
Deux âmes si belles,
Deux âmes très chères,
Quand se rencontreront-elles ?

Două suflete

Două suflete prietene,
Două suflete infinite,
Două suflete ce se iubesc,
Ce-n lume-aceasta trăiesc,

Două suflete încrezătoare,
Două suflete rătăcitoare,
Două suflete visătoare,
Unu de altul doritoare,

Două suflete paralele,
Două suflete gemene,
Două suflete frumoase nespuse,
Două inimi dragi îndeajuns,
Când s-or întâlni ele oare?

Toi

Toi, rêve de l'amour parfait,
Toi, âme dans mon âme fête,
Toi, étoile brillante au firmament,
Toi, tu es le seul que j'aime tant.

Toi, cher ami au cœur souffrant,
Toi, île de bonheur chantant,
L'amour perdu, l'amour reçu,
Viens gagner le temps perdu!

Toi, mon très cher Inconnu!
Toi, que j'ai à peine aperçu,
Toi, viens me donner l'espérance!
Toi, tu peux changer encore ma chance!

Mais toi, tu n'as rien compris...
Même si je rêve aujourd'hui...
Je t'aime, car seulement en toi,
Je trouve toujours un autre moi.

Tu

Tu, visul unei iubiri în floare,
Tu, suflet în sufletu-mi sărbătoare,
Tu, stea strălucind pe firmament,
Tu ești singurul ce-l iubesc și aștept.

Tu, prieten cu inima rănită,
Tu, insulă a fericirii dorită,
Iubire pierdută, iubire regăsită
Vino să cucerim viața netrăită!

Tu, dragul meu Necunoscut,
Tu, cel pe care abia l-am zărit,
Tu, vino să-mi redai speranța!
Tu, tu mi-ai putea da altă viață!

Dar tu n-ai înțeles nimic,
Eu chem sufletul tău la infinit,
Căci simt în mine un ecou,
Tu ești oare un alter-ego?

Message de l'espace et du temps

Je viens d'un temps infini,
Je viens des mers éloignées,
Je viens d'un espace indéfini,
Pour te dire combien je t'aime.

Le désir qui brûle en nous
Viens de l'espace et de temps
Quand avons-nous vécu?
En quel espace et quel temps?

Peut-être, nous nous sommes aimés
Peut-être, nous nous avons souffert
Ou un destin malheureux nous a blessé
Peut-être, nous avons eu un paradis ouvert

Je viens de l'espace et du temps,
Où nous avons vécu pourtant,
Je viens te donner mes caresses
Te faire oublier tes tristesses.

Je viens à l'âme innocente
Car j'ai attendu longtemps
Au cœur aimant, aux yeux brûlants
Te rendre heureux au-delà de temps.

Mesaj din spațiu și din timp

Eu vin dintr-un timp infinit,
Eu vin din mări îndepărtate,
Eu vin din spațiu neștiut,
Să-ți spun ce mult eu te-am iubit.

Dorința ce arde în noi,
Vine din spațiu și timp,
Când oare noi doi am trăit?
În ce spațiu, în ce timp?

Poate prea mult noi ne-am iubit,
Poate prea mult am suferit,
Sau un destin nefericit ne-a rănit,
Sau am avut deschis un paradis?

Eu vin din spațiu și din timp
Unde poate cândva am trăit,
Eu vin să-ți aduc mângâierea,
Să-ți uiți tristețea, durerea.

Eu vin cu sufletul curat,
Căci prea mult timp am așteptat,
Cu inima iubind, cu ochi strălucind,
Să te fac fericit, drag iubit.

Sagesse

Vous, vous ne pouvez pas
Tout détruire en moi.
Vous, vous ne pouvez jamais,
Tuer en moi la vérité.

En moi frémit l'abîme,
En moi les branches de sapin
S'unissent avec le bleu ciel.
En moi il y a de l'automne le miel.

Je ne serai jamais écrasé(e),
Par vos mots, par vos huées,
Car j'ai en moi une puissante lumière,
De la sagesse profonde et sereine.

Înțelepciune

Voi, voi nu, nu mai puteți
Totu-n mine să distrugeți,
Niciodată n-o să puteți,
Adevăru-n mine să ucideți.

În mine freamătă un abis,
În mine, pe cerul aprins,
Ramuri de brad se unesc,
Eu port mereu toamna din univers.

Eu nu voi fi niciodată strivită,
De urlate, de-ale voastre cuvinte,
Căci am în mine o puternică lumină,
A înțelepciunii profunde, senine.

Je voudrais

Je voudrais, mon cher Aimé,
quand nous serons séparés,
de connaître, de garder le parfum
De ton être tellement adoré.

Je tellement voudrais
comme souvenir te laisser,
le vent ardent de mes baisers
et la douceur de mon âme t'embrasser.

Je voudrais ó, cher être adoré
de me laisser une partie de tes pensées
car ainsi peut-être je pourrai
attendre de nouveau te rencontrer.

Jusque quand la douleur affreuse
de ne pas te voir, te rencontrer
te fera chez moi te rencontrer
et connaître mon âme affectueuse.

Je voudrais tellement me perdre
dans ta lumière si tendre...
En te regardant, je retrouverai le pouvoir
de t'attendre d'un autre départ.

Aș vrea

Aș vrea dragul meu Iubit
Când ne vom despărți
Să cunosc, să păstrez acel parfum
Al ființei tale adorate atât...

Aș vrea mult să-ți las ca amintire,
Pasiunea sărutului meu,
Și dulceața sufletului
să te îmbrățișeze.

Aș vrea dragă ființă adorată,
Să-ți las o parte din gânduri.
Căci astfel aș putea spera
Să te întorci la mine iară.

Până când durerea cumplită
De a nu te vedea și întâlni
Te va face la mine să revii
Să-mi cunoști comoara inimi.

Aș vrea atât de mult să mă pierd
În lumina ta atât de tandră...
Privindu-mă, voi regăsi puterea
Să te aștept dintr-o nouă plecare.

Quand

Quand seul tu seras chez toi,
Quand tout le monde t'oubliera,
Quand la tristesse te pèsera,
Alors peux-tu penser à moi?

Quand le grand temps s'écroulera,
Quand l'espace même se fondra,
Quand personne au monde ne t'aimera,
Tu auras encore une âme, moi...

Je désirais être pour toi
La chanson pure de la féminité,
Mon âme, l'expression de la bonté
Sera l'enchantement de la gaîté.

Când

Când singur cu tine te vei trezi,
Când nimeni la tine nu se va gândi
Când tristețea te va apăsa
Trăi-voi eu în mintea ta?

Când marele timp s-o derula,
Când spațiul se va surpa,
Când nimeni nu te va iubi,
Al meu suflet al tău va fi.

Aș vrea să fiu pentru tine,

Cântul pur al seninătății,
Sufletul, expresie a bunătății,
Va fi încântarea frumuseții.

La lumière de l'étoile

Mon tendre amour pour toi,
c'est comme la lumière de l'étoile,
vers laquelle je lève mes yeux,
Quand je t'embrasse avec eux.

Je ne touche pas tes mains
Je ne suis pas désirante de tes baisers
mais, de tes yeux tendres, sereins
je prends la lumière de mon étoile éloignée.

Lumina stelei

Iubirea mea tandră pentru tine
este ca lumina stelei,
spre care îmi înalț ochii,
când te-mbrățișez cu ei.

Nu-ți ating mâinile,
nu-ți sorb sărutările,
dar, din privirile tale senine,
iau lumina îndepărtatei stele.

Il neige sur mon âme

Il neige sur mon âme
Et je t'envoie sur la neige
Le rêve blanc et pur
D'un paradis perdu.

Mon cœur-œillet rouge sur la neige,
Mon cœur qui te protège,
Mon cœur qui s'enchante,
Bat l'écho de ton temps.

Ninge peste inima mea

Ninge peste inima mea
Și-ți trimit pe ninsoare,
Visul alb și pur,

Dintr-un paradis pierdut.

Inima mea—garoafă roșie pe zăpadă,
Inima mea ce mereu te protejează,
Inima mea ce mereu este un cânt,
Bate acum ecoul unui alt timp.

Pourquoi te tais-tu?

Pourquoi te tais-tu, Aimé?
Là-bas tu m'as oublié(e)?
En toi ne frémit pas le chagrin infini
Qui tourmente tes jours, tes nuits?

J'attends te revoir toujours.
ayant la bouche si douce d'amour
ayant ton sourire d'adolescent,
Et tes regards doux, ardents.

Toi, tu es et tu seras toujours
Le héros d'un rêve d'amour.
Mais notre instant de bonheur est-il vrai?
C'est trop tard pour pouvoir m'aimer?

De ce taci?

De ce taci, iubite?
Acolo, departe, oare m-ai uitat?
Oare în tine nu freamătă dorul,
neliniștindu-ți zilele și nopțile neîncetat?

Aștept să te revăd mereu,
cu gura ta tânjind de iubire,
cu acel adolescentin surâs al tău,
cu a ta dulce, arzătoare privire.

Tu ești și vei fi mereu
al unui vis de iubire erou.
Dar clipa de iubire este adevărată?
E prea târziu să-mi dai dragostea toată?

Lettre

Tu m'as dit qu'il ne faut jamais nous aimer,

Car, ainsi on peut la souffrance éviter.
Moi, au contraire, j'ai considéré
Qu'en t'aimant, on peut le bonheur retrouver.

Tu as ouvert une porte, oui, c'est vrai.
Pourquoi l'as-tu si vite fermée?
Tu as si peur de m'aimer,
Ou une autre tu as préféré(e)?

Scrisoare

Mi-ai spus că nu trebuie să ne iubim niciodată
Astfel, suferința poate fi evitată.
Eu, din contră, mereu am considerat,
Că iubindu-te, de dureri am scăpat.

Ai deschis o poartă, este adevărat,
Dar de ce ai închis-o atât de repede?
Oare toată iubirea mea ai uitat
Sau o alta acum ai sperat?

Souvenir

Souvent, l'eau des souvenirs
est la fontaine dans laquelle je me perds
et ses nuages m'envoient,
comme les ombres des mers.

En moi, le temps coule,
ayant sa toile de lumière;
dans ses vagues dansantes,
J'entends les instants sonnans.

Amintiri

Adesea, apa amintirilor,
este fântâna în care mă pierd
și norii săi mă-nvăluie în ei,
ca umbrele mărilor.

În mine curge timpul,
cu boarea de lumină,

în unduirea lui aud,
clipele sunând.

Où es-tu?

Je te porte en moi,
Je ne peux pas te revoir,
Je suis inquiète car toi,
Tu es le double de moi.

Mais où es-tu perdu?
Dans ce monde inconnu?
Je te sens en moi, mais tu n'y es pas
Où es-tu caché? Pourquoi?

« Je veux te serrer dans mes bras »
Tu m'as dit, mais je ne les connais pas.
Mais comment connaître ton charme,
Si tu es si loin, moi, aux yeux en larmes?

Unde ești ?

Te port în mine mereu,
Făr-a te putea vedea.
Sunt neliniștită, căci tu,
Tu ești un alter-ego.

Dar unde ești astăzi pierdut(ă)
În ce univers necunoscut?
Te simt în mine, dar ești ca un ecou.
Tu-mi pari un alter-ego.

„Aș vrea să te strâng în brațele mele”
Pe care tu nici nu le cunoști.
Cum să mă cunoști, să mă dorești,
Dacă pleci în depărtările reci?

Hiver

Le froid blanc est si bienfaisant,
sur les espaces infinis, fumants,
Moi, je le bois à bouche ouverte,
Et le jour de Noël est ma fête.

Tous les arbres sont si hauts,

Tous sont bleus et tellement beaux!
Je m'étends dans la neige chaude,
Je me couvre de sa couche si fine.

L'eau n'est qu'un éclat d'un miroir,
Sur lequel je passe majestueusement,
Moi, la fille des neiges chaudes,
J'ai pénétré dans un autre temps.

Iarna

Ce binefăcător este gerul acesta alb,
Pe vastele întinderile fumegânde!
Îl beau cu gura plină
Și mă bucur de Crăciunul sfânt.

Ce-nalți sunt azi copacii!
Toți sunt frumoși și ce albaștri!
Am prins și soarele tandru,
Într-o picătură cristalină.

Apa nu-i decât un luciul de oglindă
Peste care trec maiestoașă,
Eu, fata zăpezilor calde.
Și pătrund într-un alt timp.

Ami

Ami, si tu n'es pas heureux
Il faut toujours, toujours penser
A la liberté, à la vraie liberté
Et tu trouveras enfin la paix.

Ami, tu n'es pas seul, voilà,
Pense à moi, pense à moi,
Car moi aussi je pense à toi,
J'en ai fait en ma vie une loi.

Voilà je suis dans le vent léger
Effleurant ton visage si cher,
Je suis dans le vol d'oiseau,
Qui chante notre union.

Prietene

Prietene, dacă nu ești fericit,
Trebuie mereu la mine să te gândești,
Și la libertatea ta de-a acționa,
Prin dorința de a găsi pacea.

Prietene, tu nu ești singur,
Gândește-te la mine mereu!
Este o regulă de bun augur.
Și eu te port în gândul meu.

Iată, eu sunt în vântul lejer,
Fața ta dulce mângâind,
Eu sunt în al păsărilor zbor,
Dragostea noastră cântând.

Toi, rêve intangible

Toi, tu es la fleur
vers laquelle je ne pourrai jamais,
tendre ma tendre main,
car je te blesserai
et toi, tu me blesseras.

Toi, tu es la lumière
que je voudrais prendre,
comme une respiration,
de ton air si tendre.

Toi, tu es le rêve intangible
à l'aile blessée,
dans son vol à jamais accompli.
Toi, tu es le chagrin
à jamais apaisé
un chagrin infini, confus,
douloureusement doux.

Toi, tu es la flamme,
qui allume le souvenir
et le regret d'un amour perdu,
mais jamais vécu.

Toi, tu es l'espérance
du bonheur rêvé
volé à la vie

qu'on ne pourrait jamais donner.

Tu, vis intangibil

Tu, tu ești floarea
spre care nu voi putea niciodată
să-ntind mâna mea tandră
căci te-aș răni și m-ai răni.

Tu, tu ești lumina
pe care aș vrea s-o iau
ca pe o respirație,
din aerul tău tandru.

Tu, tu ești visul intangibil,
cu aripa frântă,
în zboru-i temerar,
nicicând împlinit.

Tu, tu ești tristețea,
nicicând alungată,
o tristețe confuză, infinită,
dureroasă și dulce.

Tu, tu ești flacăra
ce-aprinde amintirea
și regretul iubirii pierdute,
nicicând trăită.

Tu, tu ești speranța
fericirii dorite,
furată vieții,
nicicând dăruită.

Moi, je pense à toi

Moi, je pense à toi, je pense à toi.
Toi, tu m'as impressionné(e) plusieurs fois
Qu'est-ce que je pourrais encore croire,
C'est la tragédie de notre histoire.

Toi, tu penses à moi, est-ce que c'est vrai?
Existe-je dans tes pensées?

Toi, tu existes dans les miennes,
Mais moi, jamais je ne t'appartiens.

Nous vivons à jamais séparés,
Car nos âmes sont par les autres blessés
Et nous resterons isolés et pensifs
Dans nos cœurs gardant le désir si vif.

Moi, je veux toujours à toi penser,
Car ainsi je peux ma souffrance oublier.
Mais pourrons-nous vivre à jamais séparés,
Quand nos âmes sont faites pour s'aimer?

Mă gândesc la tine

Mă gândesc la tine, mă gândesc la tine,
Tu, tu m-ai impresionat de multe ori.
Acum ce-aș putea să cred... Vezi bine
Este tragedia unei triste istorii.

Tu? Tu te gândești la mine? Este adevărat?
Exist în ale tale gânduri senine?
Tu ești într-al meu suflet curat,
Dar niciodată nu-ți voi aparține.

Vom trăi separați la infinit,
Von rămâne izolați, visători,
purtând în inimi tainici fiori.

Eu vreau să mă gândesc mereu la tine.
Căci astfel îmi voi uita suferința.
Vom putea trăi separați pentru totdeauna
Când sufletele-s făcute pentru a fi iubite?

Jamais n'est trop tard

Jamais n'est trop tard d'aimer

J'ai tant pensé, j'ai tant rêvé,
Mais voilà, pour moi dorénavant,
Tout est perdu, cher être errant.

Seulement toi, tu aurais pu m'aimer,
Comment j'avais tellement désiré,
Mais moi, jamais n'être à toi ?

Serons nous séparés? Pourquoi?

Les mêmes rêves nous unissent,
Les mêmes désirs en moi frémissent,
Les mêmes pensés, les mêmes idées,
Mais tu es loin, mon cher Aimé...

Je jure d'être toujours à toi,
Personne en monde ne le saura.
Dans mon oasis de bonheur,
Viendras-tu, mon cher trésor?

Niciodată nu e prea târziu

Niciodată nu e prea târziu
Atât am reflectat și am visat...
Dar, iată, pentru mine nu-i viitor,
Totu-i pierdut, drag suflet rătăcitor.

Numai tu, tu m-ai fi putut iubi
Cum eu atât aş dori...
Dar oare niciodată nu voi fi a ta?
Vom trăi separași? De ce? Da ori ba?

Aceleași vise ne unesc,
Aceleași doruri ne stăpânesc,
Aceleași gânduri, aceleași idei am avut...
Dar tu ești tot mai departe, drag iubit.

Jur să fiu mereu a ta,
Nimeni însă n-o va afla,
În oaza mea de fericire
Vei veni, scumpă iubire?

Toi et moi

Toi, un enfant aux yeux pleins de lumière,
Moi, l'oiseau blanc, volant au-dessus de la mer...
Toi, un enfant aux regards sereins,
Moi, l'oiseau bleu, là-haut, dans le ciel.

Toi, un enfant aux yeux de l'azur,
Moi, un enfant à l'âme si pur.
Toujours torturés d'un désir infini,
Nous voulons vivre au-delà de l'oubli.

Toi, un enfant aux ailes de rêve,
Moi, un cœur chantant son immensité....
Nous avons la joie de faire s'élever,
Un oiseau blanc, notre amour désiré.

Toi, un enfant aux bras tendus,
Tu veux atteindre les espaces inconnus...
Moi, j'ai la liberté de faire chanter
Notre bonheur, l'amour partagé.

Tu și Eu

Tu, un copil cu ochi de lumină,
Eu, pasăre albă zburând peste mare,
Tu, un copil cu privirea senină,
Eu, albă pasăre, zburând spre soare.

Tu, un copil cu ochi de azur,
Eu, un copil cu sufletul pur,
Mereu torturat de-o nesfârșită-ntristare,
Am vrea să trăim dincolo de uitare.

Tu, un copil cu ochii de vise,
Ai vrea să-atingi depărtările ninse,
Ai bucuria de-a înălța,
Pasărea albă, inima ta...

Tu, un copil cu brațele-ntinse,
Ai vrea să cuprinzi spații de vise,
Ai libertatea de a cânta,
Dragostea noastră, fericirea visată.

Je veux être

Je veux être un oiseau
un oiseau blanc, argenté,
sur les plages ensoleillées.

Je veux être une fleur,
une douce, blanche fleur,
aux sommets des montagnes enneigées.

Je veux être le parfum de la neige,

et la douceur du vent,
en l'air du printemps.

Je veux être un nuage,
sur le tendre ciel,
ayant la forme d'une fée...

Je veux être un peuplier
au milieu d'une forêt,
en berçant ses feuilles vertes...

Je veux être cette frêle herbe,
frissonnant dans le vent,
offrant sa chaude lumière.

Je veux être un ruisseau,
chuchotant sous les branches vertes,
toujours coulant vers la mer.

Je veux être un verger en fleur,
qui neige toujours sur toi,
ses parfums, ses couleurs.

Je veux être ton âme,
où vibre toujours mon image,
quand tu brûles comme une flamme sauvage.

Vreau să fiu

Vreau să fiu o pasăre,
o pasăre albă, argintie,
pe plajele însorite...

Vreau să fiu o floare
o dulce floare albă,
pe vârful munților înzăpeziți...

Vreau să fiu parfumul zăpezii
și blândețea vântului,
în aerul primăverii...

Vreau să fiu un nor,
pe cerul îndrăgostit,
având forma unei zâne...

Vreau să fiu un plop,
în mijlocul unei păduri,
legănându-și frunzele verzi...

Vreau să fiu această iarbă crudă,
fremătând în vânt,
răspândind calda ei lumină..

Vreau să fiu un râu,
murmurând sub ramuri verzi,
alergând mereu spre mare...

Vreau să fiu o livadă în floare,
care ninge mereu peste tine,
parfurmile sale, culorile sale...

Vreau să fiu sufletul tău,
unde vibrează mereu imaginea mea...
când arzi ca o flacăra sălbatecă...

Je passe par le désert de ton âme

Comment pourrais-je ne pas penser,
à la joie inespérée de t'aimer?
Comment crois-tu que je puisse renoncer?
à tout ce que ton être peut-il signifier?

Je passe par le désert de ton âme,
Je voudrais, par ma pensée en flamme,
de faire de son sable le diamant,
comme les lointaines étoiles brillantes.

Je voudrais prendre un rayon de diamant,
de la lumière que toi sur moi répands...
avec lequel je pourrais écrire sur le ciel,
le rêve du bonheur tellement rêvé...

Trec prin pustiul sufletului tău

Cum să nu mă mai gândesc,
la bucuria nesperată că te iubesc?
Cum crezi că aş putea renunța,
la tot ce poate-nsemna ființa ta?

Trec prin pustiul sufletului tău
Și aş vrea prin arderea gândurilor mele,

să fac diamante din nisipul său,
lucind ca-ndepărtatele stele.

Și din lumina ce-o dăruie,
Vreau să iau raza fericirii,
Cu care să scriu pe cer azuriu,
visul netrăit al fericirii.

Oh ! Ma belle inconnue

Oh ! Ma belle inconnue,
Quel charme triste ont tes yeux!
Tu ne sens pas l'amour mystérieux,
Qui a jailli dans mon cœur?

Au pas légers tu passes plus loin,
Ayant ta bouche comme une fleur,
Tu ne vois pas briller mes yeux,
A ton doux charme mystérieux?

Oh! Ma belle inconnue!
Toi, tu pleures un amour perdu,
Ou tu penses à mon amour fou,
Que tu n'as jamais connu?

Toi, tu peux être l'amour désiré,
Tu peux être tellement adorée,
Car tu es le bonheur rêvé.
Reste à moi, être adoré!

Frumoasa mea necunoscută

Frumoasa mea necunoscută!
Ce farmec trist au ochii tăi!
Nu vei iubirea misterioasă,
Ce-a înflorit în ochii mei?

Cu pași ușori treci mai departe,
Având o gură ca o floare,
Nu vezi privirea-mi ce te soarbe?
Farmecul tău mereu mă doare.

Frumoasa mea necunoscută!
Tu plângi o iubire pierdută?
Te gândești la o ființă iubită
Sau ai o iubire neîmplinită?

Ai putea fi iubirea mult visată,
Ai putea fi atât de adorată!
Tu ești fericirea visată,
Rămâi a mea, ființă iubită!

Vérité

Où est-ce qu'on peut trouver,
Dans ce monde la vérité?
Car tout n'est que l'ombre de l'ombre,
Sur cette terre morne et sombre.

Les rêves? Oh! Les beaux rêves!
Tous s'envolent aux frêles ailes,
Nous renonçons à nos sentiments, hélas!
Nous chassons nos atroces souffrances.

À la fin, nous regretterons
Et jamais nous ne le serons,
Si nous perdons à jamais le bonheur,
Car pour nous aimer nous avons eu si peur.

Où donc sont nos rêves de la pure jeunesse,
Quand on a pu vibrer d'une telle tendresse,
Qui tout charmait en nous, Aimé(e),
Par nos âmes charmées de la pure beauté!

Où donc trouver le bonheur,
auquel j'ai tellement rêvé,
Quand le chagrin de nos cœurs
Nous empêche de nous aimer?

Adevărul

Unde am putea găsi,
În această lume adevărul,
Când totul nu-i decât umbra unei umbre,
Pe-acest pământ tăcut și sumbru?

Visele? Oh! Frumoasele vise,
Toate zboară cu aripi deschise,
Noi renunțăm la ale noastre sentimente,
Noi alungăm suferințe cumplite.

La sfârșit poate, vom regreta
Și niciodată nu vom afla,
Dacă pierdem pe veci fericirea,
Căci pe noi frica și-a pus stăpânirea.

Unde sunt visele din pura tinerețe,
Când vibram de atâta tandrețe,
Când totu-n noi era farmec, iubire,
În sufletele încântate de suprema frumusețe?

Unde, așadar să găsim fericirea,
La care atât am visat?
Când în inimile noastre durerea
Este un obstacol adevărat?

L'automne de l'âme en adolescence

L'automne de l'âme en adolescence,
Je t'ai retrouvé égaré,
Une belle voile dorée,
Sur les bois de l'enfance.

L'automne des espérances perdues,
L'automne des bonheurs et détresses
L'automne des rêves inconnus
Viens chasser mes tristesses!

L'automne de mes larmes chaudes,
L'automne des pluies monotones,
Tu fais couler en moi le fleuve éternel,
De ce tellement rêvé éden.

Toamnă a sufletului adolescentin

Toamnă a sufletului adolescentin,
Te-am regăsit rătăcind,
O pânză aurie, arzând,
Peste codrii din copilărie.

Toamnă a speranțelor pierdute,
Toamnă de fericiri și neliniști,
Toamnă a viselor necunoscute,
Toamnă, alungă durerile mute!

Toamnă a lacrimilor calde,
Toamnă a ploilor monotone,
Tu faci să curgă-n mine fluviul etern,
Al acestui atât de visat eden.

Je suis la Bien-Aimée

Je suis la Bien-Aimée,
Je suis donc la plus heureuse,
Je n'ai pas le droit d'être malheureuse,
Car, je suis la Bien-Aimée.

Il faut rire, il faut chanter,
Car, je suis la Bien-Aimée...
Je n'ai pas le droit de pleurer,
Car, je suis la Bien-Aimée.

Si j'ai mal à la tête,
Si le monde m'inquiète,
Il faut rire, il faut chanter,
Car, je suis la Bien-Aimée...

Eu sunt cea mai iubită

Eu sunt cea mai iubită
Sunt deci cea mai fericită,
Nu am dreptul să fiu nefericită,
Căci sunt cea mai iubită...

Trebuie să râd, trebuie să cânt
Căci sunt cea mai iubită...
Nu am dreptul să mă plâng,
Căci sunt cea mai iubită...

Dacă de durere capu-mi amețește,
Dacă lumea mă neliniștește,
Trebuie să râd, trebuie să cânt
Căci sunt cea mai iubită...

La présence de ton absence

La présence de ton absence,
Vient m'accabler tout entière,
car une vague espérance,

d'un retour heureux revient.

Dans ce monde hostile et étranger,
Je suis seul(e) et isolé(e),
Mais la lumière de tes yeux m'a éclairé(e),
Dans la nuit de mes pensées.

Prezența absenței tale

Prezența absenței tale,
mă copleșește iar,
Eu am doar o vagă speranță,
a unei reîntoarceri fericite.

În această lume ostilă și străină,
mă simt singur(ă), izolat(ă),
Dar lumina ochilor tăi a pătruns,
în noaptea gândurilor mele.

Sans toi

Sans tes yeux, mon âme s'êteindra,
Sans ton amour, mon cœur se brisera,
Sans ton désir, mon être mourira.
Sans ta parole, tout en moi pleurera.

Sans ta lumière, l'obscurité me pénêtra,
Sans ton amour, mon cœur se fanera,
Sans ton âme, mon âme ne résistera
Sans ta sagesse, ma pauvre vie finira.

Sans toi, ma vie entière rien ne sera.
Pourquoi ne comprends-tu pas tout ça?
Rester toujours très loin de moi,
C'est mourir chaque jour, à chaque pas.

Fără tine

Fără ochii tăi, sufletul meu ar muri,
Fără dragostea ta, totu-n mine s-ar frânge,
Fără dorul tău, ființa mea ar pieri,
Fără sufletul tău, sufletul meu n-ar rezista,
Fără-nțelepciunea ta, viața mea n-ar exista.

De ce n-ai înțeles toate acestea

Și-ai rămas departe de mine mereu
Rămânând foarte departe de mine, iubirea mea,
Simt că moare sufletul meu.

Incertitude

Faut-il croire que tu ne m'aimes pas,
Parce que toi, aujourd'hui, tu es loin de moi?
Faut-il croire que moi, je t'ai aimé,
Car j'ai tellement voulu te rencontrer?

C'est si triste ce que tu fais,
Tes paroles douloureuses sont-elles vraies?
En noir enflammé tes regards tu transformes
Et je sens que je n'appartiens à personne.

Où est-elle la joie dans laquelle je vivais,
Où est-elle la lumière que tu m'as donnée?
Où sont-ils les jours pleins de soleil,
Sous notre ciel de merveille?

Incertitudine

Să cred că nu mă mai iubești,
Dacă nu vrei să mă mai privești?
Să cred că eu te-am iubit,
Dacă atât am dorit să te fi regăsit?

Este atât de trist tot ce faci tu...
Și-așa de dureros este tot ce spui...
În negru-ncins tu privire îți transformi
Și eu mă simt a nimănu.

Unde-i bucuria din care trăiam,
Unde-i lumina ce tu mi-o dăruiai,
Unde-s zilele pline de soare,
Sub a cerului splendoare?

Prédestination

Pourquoi ne pas croire en prédestination?

quand de tant d'âmes,
qui sur la terre se croisent,
une seule est ta pareille...
On en est tellement pénétré(e)...
On veut toujours l'aimer,
car seulement un être adoré
peut en lui te porte,
même plusieurs fois né.

Predestinare

De ce să nu crezi în predestinare,
Când, din a lumii suflare,
Ce pe pământ se-ntretaie,
Un singur suflet este pereche cu al tău
Și pe el vrei să-l iubești mereu.
De el ești atât de pătruns(ă)...
Știu că doar o ființă adorată,
Pe tine în ea mereu te poartă,
Chiar de multe ori reîncarnată.

Ton nom

Ton nom, au monde entier
je voudrais l'avouer
et l'écho des vallées le répétera.
j'aimerais sur la mer le crier
et les vagues le murmurer...

Ton nom est l'eau claire d'une fontaine,
d'où j'ai pris ma vie passagère...
C'est la chanson de toujours et de jamais
que je ne pourrai la chanter.

Ton nom est le premier et le dernier amour.
toujours désiré, jamais vécu.

Numele tău

Numele tău, lumii întregi
aș vrea să-l mărturisesc.
aș vrea să-l strig peste mare

să-l murmure valurile.

Numele tău, drag nume,
este apa eternă a unei fântâni,
De unde-mi iau viața trecătoare.
El este cântecul de totdeauna și de niciodată,
Pe care nu-l voi putea cânta...

Numele tău, numele tău
este prima și ultima dragoste,
mereu dorită, niciodată trăită.

Vibration

Toi, tu vibrais comme une lumière,
en sa douce pureté,
tu étais rêve, désir,
flamme, pensée...
Dans ton amour c'était un(e) seul(e), moi...

Pourquoi ta lumière s'est-elle éteinte?
Pourquoi as-tu laissé mourir ton âme,
dont j'étais tellement amoureux(euse) ?
si tu savais combien je t'ai aimé(e),
Tu fleurirais de nouveau.

Alors, je pourrais vivre
seulement dans la lumière
De l'étoile de ton âme.

Vibrație

Tu vibraii ca o lumină
în dulcea ei puritate.
Erai vis, dorință,
flacăra, gând...
În dragostea ta eram doar eu.

De ce s-a stins lumina ta?
de ce-ai lăsat să-ți moară sufletul
de care eram așa de îndrăgostit(ă)?

Tu vei înflori din nou,
atunci voi putea trăi,
numai în lumina

stelei sufletului tău.

Attente

Mon âme est déchirée,
pour cette longue attente,
de ton arrivée si désirée,
Je voudrais tellement te rencontrer
et profondément te regarder
pour te transmettre mon pouvoir d'aimer,
pour te faire connaître l'amour désiré.

Rapprochés, séparés,
nous nous aimons,
nous nous séparons,
nous nous détruisons,
nous nous offrons,
nous nous éloignons,
nous nous séparons,
nous toujours reprenons
Le tournoi de l'amour
et l'abîme de la séparation.

Așteptare

Sufletul mi-este sfâșiat
de această lungă așteptare,
a revederii tale atât de dorită.
Aș vrea atât de mult să te întâlnesc,
și profund în ochi să te privesc...
Aș vrea să-ți dăruiesc puterea mea de a iubi,
să nu te temi că vei suferi,
când vei cunoaște adevărata iubire.
Apropiți, separați,
ne iubim, ne despărțim,
ne regăsim, ne distrugem,
iar ne iubim, ne oferim,
ne-ndepărtăm, ne separăm,
și mereu reluăm
serpentina iubirii
și abisul despărțirii.

Paix

Nous nous trouvons
sur les ailes du temps,
toujours fluides,
toujours impondérables.
En nous, passe dès siècles
l'arbre de la vie.
Comment est vif le passé!
Brûle en nous le présent...
En nos yeux l'avenir éclate.
La paix vient en vibrant,
tous les matins de pourpre.
La paix qui nous entoure
est la paix à laquelle rêve notre planète.

Pacea

Ne regăsim
pe aripi de timp,
mereu fluizi,
mereu imponderabili.
În noi, trece de secole
copacul vieții.
Ce viu este trecutul!
Arde în noi prezentul.
În ochii noștri fulgeră viitorul.
Pacea vine vibrând
în dimineți de purpură.
Este pacea eternă
la care visează
a noastră planetă.

Un pays de rêve.

C'est un rêve aux yeux grands-ouverts,
pleins de tant d'incertitudes,
comme à la fin d'une adolescence tardive,
quand on veut retourner à l'enfance,
mais tu sens en toi le tumulte de la mer
et tu pars vers un bord inconnu;
seulement la lumière de la mer
te fait retrouver ton bonheur,
dans ton pays de rêve
et tu as le désir de marcher,
et le pouvoir d'arriver

à la mer, à la mer à tienne.

O țară de vis

Era un vis cu ochii mari-deschiși
plini de incertitudini,
ca-ntr-un sfârșit de adolescență târzie,
când vrei să te-ntorci la copilărie,
dar simți în tine tumultul mării
și pleci spre-un țarm necunoscut.
numai lumina mării te face să te-ntorci
în țara ta de vis și tu ai dori
și ai găsi puterea să mergi,
să ajungi la mare, la marea din tine.

L'espace d'un même temps

Nous flottons, planètes en univers
qui rarement se trouvent sur la même orbite.
Nous nous cherchons toujours
avec un infini amour
Toujours nous nous chercherons,
mais jamais ensemble nous ne serons,
malgré l'accroissement de notre luisance.
Et voilà, nous resterons deux entités,
intangibles pour l'éternité,
ennoblis par leur profond amour.

Spațiul aceluiași timp

Plutim, planete în univers
ce se găsesc rar pe aceeași orbită.
Ne căutăm mereu
Cu o infinită dragoste.
fără-a ne putea găsi.
Mereu ne vom căuta,
dar nu vom fi împreună niciodată.
În ciuda creșterii luminii noastre
vom rămâne două entități,
intangibile pentru vecie,
înnobilate de o profundă iubire.

Eloigné au printemps

Toi, tu m'as laissé ce vent
aux mains dans mes cheveux
Et un ciel si tendre,
comme seulement le printemps
nous laisse dans nos âmes
Je laisse mon cœur au murmure du feuillage
où tu as laissé ton souvenir.
Croire que c'est un signe
de ta part ce vol argenté
des oiseaux de passage ?
Croire que cette grande lune
me caresse et te caresse en même temps
illuminant ton front, ton âme que j'aime tant?

Îndepărtat în primăvară

Îndepărtat în primăvară
tu mi-ai lăsat acest vânt,
cu mâini prin părul meu
și-un cer atât de tandru
cum numai primăvara
lasă-n sufletele noastre
Eu mi-am lăsat inima
în murmurul frunzișului
Să cred că e un semn
din partea ta acest zbor argintiu
al păsărilor călătoare?
Să cred că această lună
îți mângâie în același timp
fruntea, sufletul ce atât l-am iubit?

La rencontre d'un rêve

Quand j'ai tellement attendu
te rencontrer, mon rêve inconnu,
l'espérance de t'appartenir a disparu
Serai-je jamais heureux(euse)?
Ton être ne me rend pas malheureux(euse)?
Car la joie sera passagère,
ton apparition sera-t-elle éphémère?
Incroyable, pure, inespérée,
notre rencontre ne m'a pas laissé
que ces images confuses

de ta chère figure
et l'avenir incertain
où tu ne seras pas le mien.

Întâlnirea unui vis

Când am aşteptat atât de mult
să te întâlnesc, o, vis necunoscut
speranţa de a fi al meu a dispărut.
Eu nu voi fi niciodată fericită
dacă apariţia ta este-o suferinţă,
căci bucuria este trecătoare
atâta aşteptare adesea mă doare.
Incredibilă, pură, nesperată,
întâlnirea noastră nu mi-a lăsat
decât nişte imagini confuze
ale chipului tău drag
şi un viitor nesigur
în care tu nu vei fi al meu.

Pourquoi?

Pourquoi la nostalgie
des pays lointains?
Pourquoi le désir
d'avoir un ciel serein?
Pourquoi tes pas sont si pressés
lorsque personne ne t'attend jamais?
et quel carrefour te peut-il donner
les pas aimés, les yeux adorés?
Tu ne vois pas les moulins à vent
jétant sur toi les ombres sombres?
Pas une chanson, pas une lumière
n'éclaireront pas ton pauvre cœur?

De ce ?

De ce nostalgia
unor ţinuturi îndepărtate?
De ce dorinţa
de a trăi în străinătate?
De ce ţi-e mersul avântat
când ştii că nu te-aşteaptă nimeni, niciodat' ?
Şi ce răscruce crezi c-duce
paşii iubiţi, ochii adoraţi?
Nu vezi că mori de vânt

aruncă peste tine umbra sumbră
și nici un cânt, nici o lumină
nu-și va bucura biata inimă?

J'arrêterai ton passage

J'arrêterai ton passage
avec mon cri puissant
et, parce que je ne peux pas crier
voilà, je cris, je cris en moi,
mais le brouillard ne me te redonne pas
et mon âme s'étend, long chemin vers toi.
L'écho est douloureux pourtant,
car j'ai attendu si longtemps
de t'aimer, de te rendre heureux
Peut-être, la même âme frémit en nous deux
mais tant de terre s'étend entre nous...
Comment est ton visage maintenant,
ton visage que j'ai tellement adoré?

Ți-aș fi oprit trecerea

Ți-aș fi oprit trecerea
cu strigătul meu puternic
și, pentru că n-am putut striga,
iată, strig, strig acum numele tău,
dar ceața nu mi te redă
și sufletul mi se așterne,
lung drum spre tine.
Ecoul este atât de dureros,
căci atât de mult am așteptat,
să te întâlnesc drag suflet adorat,
să te iubesc, să te fac fericit.
Poate același suflet
freamătă în noi doi
dar atât pământ se-ntinde între noi ...
Cum îți este chipul acum,
chipul ce-atât l-am iubit?

Espérance

J'ai amassé en moi
Tant d'espaces infinis
dont je ferai un univers,
un merveilleux pays d'amour
où les lignes s'entrecoupant,
ont les sonorités d'un autre temps.
j'y ai amassé des espérances et des rêves
j'ai semé les espérances et les rêves
car je suis un grain
qui porte une merveille :
l'amour éternel.

Speranță

Am adunat în mine
atâtea spații infinite
din care voi face un univers
o minunată țară a iubirii,
unde liniile întretăindu-se
au sonorități din alt timp
am adunat speranțe și vise
și-am semănat speranțe și vise,
căci sunt o boabă
ce poartă o minune :
iubirea eternă.

Comme un héros

Comme un héros de Dumas,
J'arrive toujours à toi,
après quelques bonnes années
où j'ai tant pensé, j'ai tant rêvé,
au bonheur d'être aimé,
par un seul être adoré.

-Qui pourrais tant aimer
pour pouvoir éloigner
les tristesses ammassées?

-Moi, je suis arrivé(e)
pour pouvoir effacer
les tristesse infortunées,
les hivers de l'âme glacée

les funestes destinées.
Je voudrais tout changer,
car je peux tant aimer.

Ca un erou

Ca un erou al lui Dumas
sosesc la tine mereu,
după un timp îndelungat
în care atât am sperat și visat,
la fericire de a fi iubit(ă)
de o ființă pentru mine unică.

-Cine atât m-ar putea iubi
Pentru a putea îndepărta,
Toată tristețea mea?

-Eu, eu am venit
pentru a alunga
tristețile nefaste,
iernile înghețate,
funestele destine,
eu aș putea să schimb totul,
căci am pentru tine atâta iubire...

J'attends

J'attends la caresse
d'un geste inachevé
et la douceur des rêves
que tant m'a pénétré(e)
rien dorénavant ne peut m'humilier
car j'ai gagné pourtant une haute dignité.
J'ai le désir ardent d'une éternelle beauté,
la douce espérance d'une autre liberté
car j'aime maintenant cette tendre sagesse,
qui peut guérir mon cœur
et chasser la tristesse.

Aștept

Aștept mângâierea unui gest neterminat
și dulceața viselor ce m-au infiorat
nimic nu mă poate umili niciodată
căci iubirea ta îmi dă demnitate.

Eu am dorința arzătoare a unei veșnice frumuseți,
dulcea speranță a unei alte libertăți,
căci acum iubesc această înțelepciune tandră;
vindecându-mi inima, tristețea-i alungată.

Unde sunt visele pure ale tinereții,
când am putut vibra în aura tandreții,
care fermeca totu-noi,
oferind surpriza frumuseții.

Unde-am mai putea găsi fericirea vieții,
Cum ne-ar mai putea da dragostea adevărată
ca să vibrăm intens în altă dimineață?

La rose

La pure rose ne nous reste pas,
seulement le parfum de cette fleur
évoque en nous les instants passés,
et nous fait rêvé au bonheur.
et toute sa splendeur
nous donne l'espérance
d'une vie meilleure,
d'une sereine enfance.
En regardant les roses nous vivons,
dans le monde des illusions,
Dans l'univers des émotions.
Aimons les roses qui rendent si belle la vie,
qui nous font pénétrer dans le monde de l'esprit!

Trandafirul

Inocentul trandafir nu ne rămâne niciodată,
doar parfumul acestei flori ce ne încântă
și numele lui evocă în noi tandre amintiri,
a unei fericiri visate, a unei lumi dorite.
și toată splendoarea sa ne dă speranța
unei copilării senine
unei fericiri dorite
unei lumi visate, mai calmă, mai bună
lumea creației, lumea înălțării
în universul emoțiilor ce pot înfrumuseța viața,
în lumea spiritelor ce ne dau creația.

Silence

Le silence s'étend
sur l'oubli, sur le temps
sur notre courte vie
Pourquoi nous nous sommes égarés(es)
sur ses étroits sentiers,
sans pouvoir nous retrouver?
car nous ne sommes point
qu'un fil de sable du grand temps.
pourquoi les souffrances grandir?
Pourquoi les joies assombrir
par les faits et paroles amers
qu'au passé déjà appartiennent?
Le présent est seulement le rêve,
à l'aile partant d'un sombre hier
vers un éternel matin.

Liniște

Liniștea se întinde
peste uitare, peste timp
peste scurta noastră viață,
De ce ne-am rătăcit pe cărările ei
fără a ne putea regăsi?
Noi nu suntem decât un fir de nisip
al marelui timp
De ce să ne sporim suferința
să ne umbrim bucuria
cu vorbe și fapte ce-s toate trecut?
Prezent este doar visul
cu aripa plecând dintr-un sumbru ieri
spre o eternă dimineață.

Sisyphe

Une femme, Sisyphe moderne,

monte sans cesse le même mont.
L'ascension est dure,
ses pas sont très lourds
mais, elle est toujours persévérante
car, au bout du chemin il y a l'espérance
Pour toi, mon Espérance,

Je monte ma Golgothe.

Sisif

O femeie, Sisif modern,
urcă fără-ncetare același munte;
urcușul este greu,
picioarele-s neputincioase,
dar ea este mereu perseverentă,
căci, la capătul drumului,
este ea: Speranța.
“Pentru, tine, Speranța mea,
îmi urc mereu Golgota”

Tristesse adolescente

la voûte pulverise,
une tristesse grise,
une morne couleur,
sur ma douleur,
sur ma détresse,
sur ma faiblesse,
sur les rues cendre,
chaque jour et nuit je sens
ma solitude, ma lssitude
mes froids souvenirs
et mes chauds désirs.

Tristețe adolescentină

Cerul pulverizează
o tristețe cenușie,
o culoare sumbră,
pe disperarea mea.
pe străzile de cenușă,
simt în fiecare zi și noapte
singurătatea mea,
slăbiciunea mea, amintirile reci
și dorurile fierbinți.

Toi, Moi, une éternité

Toi, Moi, une éternité
une éternité d'amour
Toi, Moi, la même entité

Inséparables, nuit et jour.
Toi, Moi, un bonheur,
un bonheur en réunion.
Toi, Moi, une espérance,
une espérance en ascension,
Toi, Moi, une rêverie,
une rêverie en adoration.
Toi, Moi, un désir infini,
un désir en communion.
Toi, Moi, un paradis aperçu...
Toi, Moi, quand avons-nous vécu?

Tu, Eu, o eternitate

Tu, Eu, o eternitate,
o eternitate de iubire,
Tu, Eu, aceeași entitate,
o entitate-n contopire.
Tu, Eu, o fericire,
o fericire-n unire,
Tu, Eu, o speranță,
o speranță-n devenire.
Tu, Eu, o visare,
o visare-n adorare.
Tu, Eu, un dor nesfârșit,
un dor neîmplinit...
Tu, Eu, oare când am trăit?

Estampes Stampe

Cette musique des étoiles,
qui se répand dans nos âmes,
assoiffées et pleines d'amour
c'est notre musique intérieure.

Această muzică a stelelor
care ni se revarsă în suflete
însetate și încărcate de iubire
este muzica noastră interioară.

Je vois ton corps dansant,
en rythmes cosmiques
et te serre sur mon cœur,
en notre danse éphémère,

nous remplissons d'amour
tout l'espace qui nous entoure.

eu văd corpul tău dansând,
în ritmuri cosmice
și te strâng la piept.
În dansul nostru efemer
umplem cu iubire
tot spațiul din jur.

Seulement tes mains,
irradiant l'amour,
répandent l'espérance
tes mains vibrant d'amour
ce sont les pétales qui me touchent.

Numai mâinile tale
iradiind iubire
răspândesc speranțe
mâinile tale vibrând de dragoste
sunt petale cu care mă atingă.

Ton âme passe dans la mienne,
je ne sais pas si nous avons vécu jamais
mais je sens comment j'aime ton âme,
en tous les temps, en tous les espaces.

Sufletul tău trece într-al meu..
Nu știu dacă am trăit altădată,
dar simt comme îți iubesc sufletul,
prin toate timpurile și toate spațiile.

J'aime la main d'ami,
qui caresse mon âme,
d'une telle chaleur,
que j'ai envie
de bénir l'homme
qui a un tel charme,
comme seulement des anges,
on reçoit l'apaisement.

Iubesc mâna de prieten
ce-mi mângâie sufletul
cu o asemenea căldură,
că-mi vine să binecuvântezi omul
ce are un astfel de farmec

cum numai de la îngerii
primești împăcare.

Ta bouche, fleur
du désir infini,
me dira peut-être
Ton amour indécis?

Gura ta, floare
a dorului infinit
îmi va spune oare
ce mult m-a iubit?

Un rêve pas vécu,
caresse mon âme,
aux mains si fines,
que j'aime tant.

Un vis ce nu l-am trăit
îmi mângâie fața,
cu mâini atât de fine
pe care atât le iubesc.

Je t'attends dans le monde
des contes bleus,
qui tissent maintenant,
une histoire d'amour.

Te aștept în lumea
din frumoasele povești
ce ții pentru tine
o poveste de iubire.

L'étoile qui surgit c'est toi.
Pénétré(e) par sa lumière,
je commence à comprendre,
pourquoi je t'aime.

Steaua care a răsărit ești tu,
Pătrunsă de iubirea ta
încep să înțeleg
de ce te iubesc.

Je fuis vers le monde
de ton âme désirée
d'où j'aspire la lumière,

qui m'a donné la vie.

Alerg spre lumea
sufletului tău
de unde aspir lumina
ce mi-a dat viață.

Les fleurs de tes yeux,
font une couronne de bonheur,
pour orner toujours
l'autel de l'amour.

Florile ochilor tăi
fac o coroană a fericirii,
care împodobește mereu
altarul iubirii.

Nous portons en nous,
l'île du bonheur.
Venez sur son bord
car ainsi, à l'infini,
nous vibrons
en rythme de nos cœurs.

Noi, purtăm în noi
Insula fericirii.
Veniți pe țărmul ei
căci astfel, la infinit,
noi vibrăm,
în ritmurile inimilor noastre.

Le désir de ton âme,
est un secret,
d'où fleurit l'amour,
une fleur rouge,
irradiant la lumière.

Dorul sufletului tău
este un secret
din care înflorește dragostea,
o floare roșie,
iradiind lumină.

Je ferai un arc-en-ciel,
de la lumière de ton âme,
et, dans le bouquet de l'amour

je ramasse des fleurs merveilleuses.

Aș face un curcubeu,
din lumina sufletului tău
și în buchetul dragostei
adun minunatele flori.

Fleur bleue, ma chère fleur,
l'amour de ton cœur,
c'est une fleur éphémère,
c'est du monde le mystère.

Floare albastră, dragă floare,
Iubirea inimilor noastre
este un vis efemer,
este al lumii mister.

Je prends les gouttes de lumière,
de tes profonds yeux,
je les cache dans mon cœur serein,
Je me sens fleurir et vivre,
dans le pays où je peux dire:
« Je t'aime ».

Iau picăturile de lumină
din ochii tăi adânci
și le ascund în inima-mi senină.
să simt că iubesc și trăiesc
în țara unde pot să spun „Te iubesc”

Je ne dis pas ce qui me fait mal.
Tu ne dis pas ce qui te tourmente ;
en nous ayant tous les deux l'un l'autre,
nous vaincrons la douleur,
car, par la loi de la compensation,
l' amour nous rend heureux.

Eu nu-ți spun ce mă doare
tu nu-mi spui ce te neliniștește,
avându-ne unul pe altul,
noi ne învingem durerea,
căci, printr-o lege a compensației,
iubirea ne face fericiți.

Je suis comme le tournesol,
au visage tourné toujours vers toi,

qui s'incline de tant d'amour,
en remerciant le ciel.

Eu sunt ca floarea soarelui,
cu fața întoarsă mereu spre tine,
care se înclină de iubire,
mulțumind cerului.

Nous vivons dans un espace et un temps
seulement à nous,
où seulement nous entendons,
le chant de l'amour.

Noi trăim într-un spațiu
și un timp doar al nostru,
unde doar noi auzim,
cântecul de iubire.

Je t'en prie Aimé,
prends soin de toi,
garde ta liberté,
car, aux ailes ensanglantées,
tu ne pourras jamais voler,
vers la contrée du bonheur rêvé.

Te rog iubite, ai grijă de tine,
păstrează-ți libertatea,
căci, cu aripile însângerate,
nu vei putea niciodată să zbori
spre țărnul fericirii visate.

Je t'attends à l'âme frémissante,
en ce crépuscule doré,
où les gouttes de lumière,
me rappellent toujours,
la rosée de tes yeux.
qui ont scintillé pour moi,
d'un amour si heureux.

Te aștept cu suflet fremătând
în acest crepuscul auriu,
unde picăturile de lumină
îmi amintesc mereu
roua ochilor tăi,
care au scânteiat pentru mine
de o dragoste atât de fericită.

Tu m'as fait(e) aimer ma solitude,
quand j'ai appris l'apprécier,
j'ai senti le parfum de la neige,
et l'aile de ton âme,
caressant mon être.

M-ai făcut să-mi iubesc singurătatea...
Când am învățat s-o apreciez,
am simțit parfumul zăpezii
și aripa sufletului tău,
mângâindu-mi ființa.

Seulement les âmes pures,
unis par l'amour,
savent que la lumière
qui jaillit d'eux,
porte l'essence divine.
Elle tout transfigure,
en multipliant à l'infini,
tout ce que l'amour signifie.

Numai sufletele pure
unite în iubire știu,
că lumina ce izvorăște din ele
poartă esența divină.
Ea transfigurează totul
multiplicând la infinit
tot ce-nseamnă iubire.

Fin/Sfârșit

Profesor Chifu Ecaterina

GHID TURISTIC SENTIMENTAL

Autoare Prof. Chifu Ecaterina

București, orașul dragostei noastre, a Românilor. București, oraș al poeziei, oraș al bucuriei mi-a apărut ca un oraș de clădiri înalte, cu fațade albe în soarele darnic din sud, printre care copacii se pierd tăcuți, ca niște statui uriașe. Până la introducerea metroului, era un oraș cu o mare aglomerație pe străzile principale, prin care se înainta greu în valul mulțimii. Acum lumea se deplasează cu propriile mașini, cu metroul, cei mai mulți cu alte mijloace rapide, făcând din București o capitală agreabilă. Privit de sus, de pe terasa Teatrului Național, orașul cu o arhitectură eclectică pare scaldat în verdeață. Poate că ar trebui ca unele locuri mai înalte, ca Arcul de Triumf să fie vizitate și de acolo, de la mare înălțime să se poată admira panorama orașului ce se-ntinde de-a lungul Dîmboviței, cu luminile și culorile sale. Din Dealul Mitropoliei descoperi un oraș cu armonii nebănuite, oferite de siluetele clădirilor înalte ce se ridică în culori alb-gălbui spre cerul de un bleu pal, un cer ce se află mai jos, ca în orașele de câmpie. Lumina cade oblic peste orașul ce are farmecul lui, atrăgând pe mulți. Fântânile arteziene își cântă simfonia lor în Piața Unirii, cu jeturi de apă ce țâșnesc instantaneu, plângând parcă ciobanul mioritic, cel ce este mereu atins de sacrificiu, devenind un simbol al acestui popor blând și răbdător. Curcubeele din cascadele de apă ce se revarsă neconținut, se pierd în desenele din bazine, iar susurul apelor ne duce cu gândul la plaiurile mioritice, unde au înflorit legende. Jocul apelor revarsă o bucurie peste oraș, iar răcoarea lor ne amintește de mare. Ca o atracție magnetică simți chemarea marilor fântâni arteziene de pe alea ce duce la Parlament și înaintezi, să te pătrunzi de lumina lor, o lumină ireală, când soarele aflat la apus revarsă atâta strălucire peste pânzele vijelioase ale apelor, căzând din înălțimi, ca niște revărsări de diamante fine. Copacii, aduși de pe plaiuri carpatine își lasă aromele în aerul umed, lăsând să pătrundă toată strălucirea ce contrastează cu întunecimea brazilor. Sufletul îți este pătruns de mister, un mister accentuat de lăsarea serii, când între copacii negri se văd doar luminile mașinilor și spuma albă marilor căderi de ape. Loc binecuvântat, ca un ținut de munte, unde ropotul apelor și foșnetul frunzelor ne poartă în eternitate. Ca un ultim omagiu adus divinității, mai urci alea de la Mitropolie, pe lângă gardurile vii și copacii înalți. și te pătrunzi de liniștea revărsată peste oraș, la acest ceas al luminii

crepusculare, ce se adună în raze aurii în jurul clădirilor și pomilor, oferindu-ți un tablou de vis, în inima Bucureștilor. Pătrunzi în catedrală cu pioșenie și admirație pentru toată frumusețea acestui locaș de cult. Pe dale albe, la picioarele sfinților îți găsești liniștea și puterea de a merge mai departe, binecuvântând pe Creator. Cu pace în suflet, privești de lângă clopotnița albastră înserare ce aduce o vrajă peste orașul ale cărui clădiri sunt albastre, roșii, negre, albe după jocul luminilor aprinse pe străzi sau al reclamelor de tot felul. Regreți venirea grabnică a serii, căci ai vrea să zăbovești mai mult în acea aură înmiresmată de flori de tei ce cuprinde orașul, acest oraș care prin noua lui arhitectură a dobândit valențe de necontestat, stând alături de marile capitale europene. Ai mai vrea să străbați aleile vaste și singuratice ale Parcului Libertății/Carol, să simți parfumul de fâneață al peluzelor și adierea răcoroasă a lacului dar te pierzi în luminile nocturne ale metropolei, luat de valul mulțimii, care nu știi de unde vine și unde se îndreaptă grăbită spre rosturi necunoscute.

În Dîmbovița se oglindesc lumini de o parte și de alta, ca într-un basm, unde imaginile se multiplică la infinit, prelungind silueta albă a clădirilor, mișcând imaginea acelor lampadare albe, ce par a veghea la pacea lumii. Casa Poporului domină fundalul cu maiestrea ei impresionantă, iar din vasele florăreselor se ridică un parfum puternic de trandafiri și tuberoze. Hotelul Intercontinental suplu și elegant, atrage magnetic privirile, iar fațada de sticlă a Magazinului Unirea se lasă pătrunsă de lumina siderală. Cofetăriile și barurile se animă, în fața hotelurilor portari în ținută marțială privesc vag trecătorii, la „Lido” oameni în haine de seară petrec fericiți, într-o lume doar a lor, iar bodygarzii păzesc cazinourile cu cerbicie.

Pe bulevarde mai rămân doar îndrăgostiții, cei ce vor să vadă un spectacol de teatru sau film și turiștii străini, ce-și amestecă graiurile orientale cu cele occidentale, aici, la marginea Europei.

Pe silueta neagră a Universității se proiectează cascada de lumină a fântânii arteziene, lângă care se adună grupuri de tineri, să-i soarbă răcorea, privind la lunecarea mașinilor și la fulgerările jeturilor de apă ce dansează în fața Intercontinentalului, luminând discret figurile celor ce intră în hotel. Orașul respiră o pace molcomă, vegheată de luna ce trece peste arca Teatrului Național, spre a se odihni în vârful cupolelor de la Biserica lui Eminescu, așa numesc eu biserica, ce l-a vegheat pe marele poet, spre care el a îndreptat poate ruga închinată Mariei. În semiobscuritate, clădirea Băncii Comerciale revarsă lumini discrete peste statuile din fața Universității, ce parcă aduc din trecut acel mister al veacurilor, prin care s-a derulat istoria neamului nostru. „Micul Paris” cu clădirile sale deosebite, unde stau ascunse atâtea comori de frumusețe, de la arcuirile exterioare la podoabele interioare, cu coloane, capiteluri, fresce, candelabre, tablouri, sculpturi, tapiserii, oglinzi, ca-n poveștile din „O mie și una de nopți” acum strălucește în mii de oglinzi ale pereților Noilor Bănci.

Ne întrebăm adesea ce viață a existat altădată în acest „Mic Paris”, pe străzile lui, în saloanele lui; Lumea grăbită nu mai ia în seamă comorile de arhitectură ale marilor clădiri, multe fiind realizate de arhitecți francezi. Arcadele, sculpturile exterioare pentru mulți fac parte din decorul lor cotidian, dar cei ce vor să înțeleagă trecutul știu să aprecieze adevăratele valori, de la biserici la marile palate; Biblioteca Națională, Banca Națională, Palatul Poștelor, devenit Muzeul de Istorie al României, clădirea elegantă a Casei de Economii și Consemnațiuni, capodoperă de arhitectură, Magazinul Victoria, în stilul Galeriilor „Lafayette” din Paris și toate acele clădiri ce se ordonează pe străzi ce coboară spre Dîmbovița, până la „Teatrul Bulandra” ne poartă într-un alt secol. Dar dincolo de apa ce curge pe un pat verde, cu undele ei fine nu zărim decât câțiva copaci firavi și iarba uscată ce ne rănește ochiul, estompând bucuria de a revedea o altă fațadă albă și pură, ca într-o ilustrată din Italia, a Casei Poporului, căci nu știu ce lumină divină cade peste ea,

ca o speranță că de acolo, din palatul legilor, al unor legi bune, ne vine mântuirea. Este uimitor că geniul creator al poporului nostru a dat cea mai mare clădire din Europa, cu decorațiuni interioare extraordinare, dar spiritul balcanic o lasă fără podoabe florale vii și așa propune ca toți iubitori de flori să dăruiască un trandafir pentru acest parc, trandafir care să le poarte numele.

Animația crește la Centrul Militar, luminat intens de reflectoare, clădire realizată cu atâta măiestrie, pe terasa căreia, la atingerea stropilor ce picură din fântânile arteziene servesc masa cei ce iubesc mult viața. Afișele cinematografelor atrag trecătorii, care se mulțumesc uneori cu o înghețată de la McDonalds și iau cu asalt aleile bătrânului „Parc Cișmigiu”, să asculte muzică de fanfară, sau muzică simfonică, se plimbă cu bărcile pe lacul în care cade cu ropote de cascadă o minunată fântână pe pânza căreia am văzut la amiază un minunat curcubeu, curcubeu pe care o tânără a dorit să-l aibă alături de ea într-o fotografie. Copacii, când verzi, când negri se reflectă sumbru în lac, iar eu mai caut lumina de acvariu de pe aleea de lângă locul de joacă al celor mici. Vara, sub bolțile de frunze, privim cu nesaț acele revărsări de sălcii verzi peste ape, acele coloane de plopi ce urcă spre infinit, acele piramide de verdeață din rotonda scriitorilor ce ne privesc cu ochii lor de piatră, înfiorându-ne, făcându-ne să uităm o clipă că ei au ars la flacăra ideilor și ne întrebăm cum au fost ei în realitate. Ce frumoși sunt scriitorii în acest spațiu al meditației! Eminescu se detașează cu chipul lui atât de pur ca un simbol al poeziei, Creangă, bun și sfântos, Alecsandri visător și pătrunzător, Coșbuc, dureros și patetic, Caragiale, atent și ironic, Rebreanu realist și tenace, Vlahuță, bonom și sensibil, Odobescu, tragic și nostalgic, Șt. O. Iosif, pătimaș și îndurerat, Coșbuc trist și zbuciumat, Goga, iubitor și îndurerat, Slavici, înțelept și calm, Iorga, savant, Hasdeu lingvist și patriarh. Peluzele verzi, punctate de albăstrele sau alte flori cu colorit viu se întind sub copacii seculari, aduși din diferite colțuri ale lumii. Plopii tremurători adună în ei toată lumina, iar sălciile aurii mângâie lacul, acel lac înconjurat primăvara de ramuri înflorite în roz și galben strălucitor, iar vara de un verde pătrunzător, ce devine maroniu, gri, roșcat, gălbui, toamna. Trecem pe sub platanii uriași unde artiștii Filarmonicii dau concert și în sunetul viilor ne grăbim să trecem de Restaurantul „Monte Carlo” ca să luăm apă vie de la Izvorul lui Eminescu, cu gustul ei atât de plăcut de parcă ar fi lacrimile purificate ale poetului ce a plâns jalea poporului nostru, o jale ce nu se ostoiește niciodată, căci aici, la răspântia drumurilor, suferințele lui s-au amplificat. Gândul mă portă la singurătatea lui, când a trecut prin aceste locuri, la flacăra lui interioară, ce-l făcea să vibreze la frumos, să se-ndurereze de toate suferințele neamului nostru. Ce trist mi s-a părut acolo, în fața Ateneului Român, pe care-l străjuiește ca un luceafăr avântat spre un zbor infinit, cel al desăvârșirii. Ateneul Român, cu coloanele lui și cu frontonul în stil grec, ca o citadelă a muzicii, pare un tărâm al muzelor, unde răsună acorduri ce ne înfloare prin frumusețea lor.

Peste drum de Ateneu, un frumos palat adăpostește Muzeul de Artă al României, acolo unde în culori și imagini mâini iubitoare de frumos au lăsat opere inestimabile. Alături, somptuoasă și sobră se arată încărcată de tăcere Sala Palatului, sala ce a fost martora atâtor evenimente.

Nu departe de Ateneu, pe Calea Victoriei, se află un alt palat unde a răsunat muzica marelui Enescu, casa unde a locuit compozitorul, devenită muzeu. Ornamentația exterioară și cea interioară te vrăjesc și privești cu pioșenie locul unde un spirit mare și-a dus existența.

Simbolica arteră numită „Calea Victoriei” are și alte monumente arhitectonice ce amintesc de farmecul occidental, de la Palatul Victoria, sediul guvernului, ce se vrea inimă în inima capitalei și a țării, la alba și armonioasă clădire într-o oază de verdeață a Academiei Române, cu sediul modern al vastei sale biblioteci, la Casa Scriitorilor, aflată în Palatul Vernescu, acea cădere unică în București prin decorațiile sale interioare, peste care cade lumina difuză a

plafonului din sticlă, până la Muzeul Colecțiilor de Artă, în clădirea realizată în „dulcele stil clasic”, locul unde atâtea comori ce vădesc talentul unor valoroși creatori și-au găsit admiratorii.

Hotelul București ca și Hotelul Athénée Palace își așteaptă mereu cu fast turiștii veniți din toate colțurile lumii și privesc din înălțimea ferestrelor lor un colț al „micului Paris”, cu turnuri, cupole, peluze, statui și vitrine viu colorate, tot farmecul unui oraș purtat cu nostalgie în suflet.

Cum București este centrul cultural al țării, magazine cu cărți, partituri, discuri, casete, instrumente muzicale își etalează comorile pe această arteră centrală, unde alături de migălos cizelata clădire a Hotelului Continental se înalță atât de straniu Palatul Telefoanelor, care ne-am dori să aibă o altă fațadă, placată cu materiale moderne, căci apariția ei, nu departe de frumoasa clădire a Teatrului Odeon, a Cofetăriei Capșa și a Cercului Militar frapează prin contrastul evident.

Revedem mereu cu plăcere un alt locaș al muzicii de pe Bulevardul Elisabeta, clădirea Operei, cu farmecul ei arhitectonic, copie a Operei Garnier din Paris; ea își lasă farmecul mângâiat de luminile sale, ridicându-se solitară, cu statuile ei, simboluri ale dansului, nu departe de Grădina Botanică și de Palatul Cotroceni, muzeu de artă și sediul instituției prezidențiale, iar lângă el o cetate a științei și tehnicii, Universitatea Politehnică, care revarsă an de an, printre arbuștii viu colorați ai luminii de octombrie un fluviu de tinerețe al celor ce speră că-și vor crea un viitor aici, în patria ce are nevoie de întregul lor potențial. Peste luminile Dîmboviței se suprapun alte lumini, și gândul zboară la coloșii de piatră din fața Academiei Militare, ce stau de strajă, de acolo, din înălțime la somnul cetățenilor, ascultând rostogolirea apei fântânii arteziene, pătrunși parcă de secretul luminii ei, privind spre un trecut glorios, încrezători într-un „viitor de aur”. Văd mame cu copii în cărucior, înțeleg fericirea lor din dragostea cu care îi privesc și înțeleg că ele așteaptă un viitor mai bun pentru copii lor, speranța fiind singura noastră forță în lupta vieții.

Importanța orașului constă în oamenii săi, acei oameni care te uimeau cu ani în urmă, când orașul nu era atât de asaltat de noii veniți, prin acel rafinament al comportamentului elegant, conferit de o bună educație, dar mai ales prin cultura la care ei aveau acces în dulcea metropolă europeană..

O taină plutește peste acest oraș, din modestele cartiere muncitorești, animate de jocul copiilor, până la cele rezidențiale, silențioase, ce concurează cu Beverly Hills, cu interioare luxoase și confort modern. Ai dori să fie iar ziuă, să nu te mai înfioare acest necunoscut ce-și face prezența în umbra marilor clădirii, a copacilor uriași ce împodobesc marile bulevarde, până în cele mai îndepărtate străzi, căci parcă un munte întreg a coborât cu ei de pe piscurile carpatine.

Teama este alungată de bucuria că mai ai o zi, o zi în care poți să străbați în voie, cel mai frumos parc al capitalei, Herăstrăul, parcul în care îți vine să spui: ”Eu de aici nu mai plec!” Și cum ai putea să te înduri să pleci când aici totul te face să te simți ca într-o stațiune, unde ai și munte și mare.

Încă de la intrarea dinspre Piața Aviatorilor, brazii impunători, cu verzele lor întunecat îmbracă în straie de sărbătoare parcul în care pătrunzi cu o neliniște adolescentină.

Libertatea aici este deplină și siguranța este asigurată de omeni specializați, care apar din când în când pe diverse trasee din cele șaisprezece hectare ale parcului, care se întinde în jurul

unui lac ce-și schimbă culorile după lumina zilei. La răsăritul soarelui este verde, acoperit de valuri de ceață, la amiază este bleumarin intens, la apus este auriu, iar spre seară devine bleu-sidefiu, apoi trandafiriu; noaptea pare negru, straniu, legănând luminile răsfrânte în apă.

Dar ce frumos te întâmpină ziua, când intri pe aleea din Piața Aviatorilor cu brazii lui întunecați, ce te fac să te crezi undeva, la munte. Pe sub ramurile bătrânilor arbori se văd pajiști verzi, nesfârșite, ce aduc aici parcă liniștea vieții la țară. Din crengile de trandafiri răzbat parfumuri suave, iar noi nu știm ce să privim mai mult: plopii uriași ce mărginesc aleile, peluzele verzi, pajiștile de sub copaci, arbuști multicolori sau coniferele ce se întind pe lângă tufele de trandafiri. Ochii însetați de culoare zăbovesc pe trandafirii în floare, dar jeturile înalte ale fântânilor arteziene cad în cascade spumoase și ne grăbim să le simțim răcoarea. Statuile albe îndeamnă la relaxare și noi ne lăsăm parfumați de petuniile roșii și albe din jurul fântânilor. Privim uimiți aleea ce duce la Arcul de Triumf, copie a celui din Paris, acest arc înalt, unde este înscrisă gloria neamului nostru, pe lângă care trec șuvoaie de mașini, ce amintesc de secolul vitezei. Această alee are un romantism aparte, căci te face să pătrunzi dintr-un București torid într-o lume vegetală, unde se simte o răcoare plăcută sub bolțile ca niște arcuri ogivale ale unei catedrale gotice, unde gazonul este atât de verde și de crud, că parcă faci un salt într-o dulce primăvară de pe la noi. Copacii impunători creează o masă verde pe toate străzile din jurul Arcului de Triumf și ne întrebăm câți provin din vechiul Codrul al Vlăsiei și câți au fost puși ici de mâna harnică a omului, făcând din cartierul de nord un paradis terestru. Un dor vechi ne duce spre Mănăstirea Cașin, să vedem dantelăria în piatră a stâlpilor de la intrare, cu spiralele lor răsucite, sau să simțim răcoarea marmurei frumos sculptate, îmbinare de roșu și alb, la baza pereților pe care strălucesc, realizate în mozaic, chipuri de sfinți. Ne pătrundem de ecourile muzicii corale ce răsună minunat în biserica înaltă și asistăm la ceremonia de nuntă ce urmează un ritual străvechi, cu ochii la sfințele icoane din care privesc spre noi, blând, cei ce au slujit la întărirea credinței. Revenim să vedem Muzeul Satului, cu pitoreștiile lui case, aduse din toate ținuturile românești, cu biserica de lemn în stil maramureșean, cu săgeata ei îndreptată spre cer. Umbrele mari ale arborilor adâncesc tăcerea acestor case, unde cândva a palpitat viața. Revii în parc, unde trandafirii mici, în ghirlande roșii sau roz se-ntind între stâlpii de piatră, dar privirile fug mereu spre lacul cu valuri fremătătoare, de un albastru intens și credem o clipă că am evadat în trecut, într-o Grece antică, undeva, pe țărmul mării, printre trandafiri și statui unde respiri acel echilibru interior și exterior, cum doar în poezie poți transpune. Insula din față, în lumina intensă, aproape albă, acest amestec de real și ireal, își lasă pletele sălciilor în apa lacului, tulburată de trecerea vaporeșelor albe și ai dori să privești la infinit acele valuri albastre ce vin mereu spre mal, furându-ți privirea cu denivelările lor, cu acele părți scânteietoare și altele întunecate, ca într-o horă a apelor. Copii și tineri, simțind plăcere de pluti în aceste ape, se întrec pa lac, în diferite ambarcațiuni, de parcă ar fi lipsiți de orice grijă. Păsări albe, în zboruri oblice ating lacul, iar peștii mari, argintând aerul, scot capetele afară, făcându-le parcă în ciudă. Miroase a iarbă, a roze și sălcii pe mal și te îndrepti spre debarcaderul de la Expoflora, fie să iei vaporeșul, fie să simți izbirea valurilor de ponton, ca în plină mare. Frunzele argintii ale sălciilor au format un labirint verde sub pod, dar lumina lui de acvariu o iei iar în suflet, căci nu te saturi să privești covorul de flori multicolore, printre brazii argintii sau verzi, acel covor făcut din plante cu frunze colorate diferit, în roșu, verde argintiu, gălbui, bordo. Galbenul altor flori te dinamizează și privești uimirea de pe chipul turiștilor străini, care consideră acest parc unul din cele mai frumoase din lume și-l iau cu ei în fotografii. Ai vrea să înțelegi de unde vine acea ambianță stilizată a acestui loc mirific, nu știi dacă aici este edenul visat. Amestecul de arome creează o stare de beatitudine și ai vrea să-i mulțumești naturii, cu lacrimi și zâmbete, cu acea încântare unică ce ne-o produce frumosul. Miroase a iarbă cosită, a petunii, a conifere, a cătină, a ienupăr, a frunze de magnolie. Te simți la marginea pădurii și la marginea mării și urci mai sus să privești cum vaporeșele, cu mișcări abia perceptibile străbat lacul, devenit sidefiu, de un bleu suav, ca apoi, la apus să devină trandafiriu. Umbrele lungi se întind peste covorul de flori, care mai are pe alocuri iluminări solare

și te simți ca la un început de lume, cu paradisul la picioare. Atrăși de culori, vizitatorii intră în expoziția de pictură din pavilionul de sticlă, ca să admire fie munții cu piscuri de nea, fie marea cu apusuri de soare, fie lacurile pline de taine, fie o biserică în peisaj hibernal, fie satele din coline verzi și florile, la fel de vii pe pânză ca cele de afară; aici, un București miniatural prinde viață prin grafica lui Roșu, un magician al desenului. Expoziția de flori aduce lumini pe fețele celor ce-i trec pragul, căci o natură generoasă a făcut ca acele aranjamente florale să fie prilej de încântare pentru sufletul fiecăruia. Sub coroana unui arbore înalt, un Eminescu meditativ și sobru ascultă ropotul de ape al fântânilor ce cad cu zgomot în bazin, privind spre „corpul de ninsori al perfecției umane”, al nimfelor ce străjuiesc bazinul din care țâșnesc artezienele. De la Eminescu pornesc aleile ce formează „un poetic labirint” care ne dau impresia că ne aflăm în codru: cea care coboară spre lac este mai luminoasă, cea care duce la Arcul de Triumf este mereu umbrită, cea care pornește oblic spre Televiziune are luminișuri mereu pline de trandafiri și de arbori cu flori viu colorate, iar cea care trece dincolo de fântâni are un amestec de pădure de câmpie cu arbori seculari și de vegetație alpină, cu brazi ce-și pierd vârful în înaltul cerului, parfumând aerul dulce din jur cu rășina lor. Ai vrea să stai mai mult sub ramurile lor ce vuiesc straniu în vântul serii, dar te cuprinde o neliniște neînțeleasă, în ciuda larmei tinerilor ce joacă tenis sau volei pe un teren apropiat. Ai vrea să mai prinzi ultimii stropi de aur solar revărsat în apa lacului și, cu amintirea unei toamne superbe în acest parc, când îți simțea sufletul plutind sub bolțile de un galben strălucitor, te îndrepti spre aleea ce duce la „Restaurantul Pescăruș”, te oprești aproape de pinii cu dulci arome și vezi legănarea soarelui pe valuri, cu aurul topit în undele mișcătoare, mai intens ca cel de pe cer. Un palat alb se reflectă pe suprafața lacului, un palat al culturii, cu acoperișurile lui dantelate și ferestrele multiple. Am admirat din acel palat cu scări de marmură și oglinzi imense lacul ce părea miniatural, dar răspânda acea liniște benefică ce doar natura o poate oferi unui oraș cu aproape trei milioane de locuitori. Doar muzica de la restaurantele de pe insulă, roțile unor tineri și scuterele de apă tulburau liniștea din jur, iar iubitorii parcului treceau în grupuri, privind valurile când verzi, când sidefii, cu nuanțe de bleu, alb sau roz, reflectând un cer cu aceste nuanțe.

Nu pot părăsi acest parc, care are ceva din frumusețea începutului de univers, fără a mulțumi creatorului ce mi-a îngăduit să mă bucur de minunățiile lui, să iau în suflet pentru mult timp tot farmecul lui, evocat în nopți de insomnii chinuitoare ca pe un balsam.

Prof. Chifu Ecaterina, tel 0238 56 40 97

Str. Victoriei, Bl. 23 B, ap.4, Et.2, 125 300, Râmnicu Sărat, jud. Buzău